715

BIBLIOTECA «L'ESCON» ✳ Obra n.º 81

Joan Cumellas i Graells

Els Anyorats

COMEDIA LÍRICA

AMB MÚSICA D'EN

Joan Vidal i Roda

1'50 ptes.

ELS ANYORATS

ES PROPRIETAT

Imprenta Francisco X. Altés, Angels, 22 y 24.—Barcelona.

ELS ANYORATS

COMEDIA LÍRICA EN UN ACTE
I EN PROSA

LLETRA D'EN

JOAN CUMELLAS I GRAELLS

AMB UN PROEMI D'EN JOSEP MAS

MÚSICA D'EN

JOAN VIDAL I RODA

Estrenada en la
« Cort Angèlica de Sant Lluis Gonçaga, de Gracia »
el día 24 de Maig de 1914

BARCELONA

BIBLIOTECA **« L'ESCON »**

Doctor Dou, 10, Entrl., 1.ª

1914

A Mossen Alfons Muñoz

Com a penyora de respecte i admiració,

dediquem aquesta comedia

ELS AUTORS

609396

PERSONATGES

L'AVI QUIRSE.—Té 90 anys. Es un home que l'experiencia li ha fet compendre la trista voluntat de la vida i per xó es que no's queixa d'ella. Com que sab que la resignació es l'únic medi de poguer viure amb conçol a dalt d'una montanya, a força de procurar-ho s'hi ha emmotllat tant, qu'are, lluny de son isolament, es moriría.

JOANIC.—Xicot de 18 anys. A dintre seu, com flor olvidada, hi porta tota l'inspiració d'un geni. La irònica voluntat va fer que veiés la llum del Sol en un lloc que realment no es el seu. Son esperit fantasiós li ha fet comprendre que'l món es gran i que Deu el va fer pels homes; pró ¡ay! la prosa de la vida. abusant de son cor noble, el lliga a l'isolament per ell tant terrible i el tanca amb la llosa del misteri.

SENYORET ANGEL.—Jove de ciutat, d'uns 22 anys. Es poeta de cor i per xó l'enfada el món del vici. Son desitj es viure amorosament al cim d'una montanya ben alta, rodejat de solitut i respirant vida immaculada; pró com que sa inteligencia li fa compendre que tot això son il·lusions, qu'encar que pures son humanes, es resigna a la santa voluntat de Déu.

JEPIC.—D'uns 60 anys. A dintre seu hi porta una tragedia que no explica a ningú. Aborreix l'alegría perqu'es pensa qu'es la causant de sa desgracia. El seu únic conçol es el plorà i el seu company el silenci.

NARCÍS.—Té 80 anys i ha sigut pastó tota la seva vida i per això que no es d'estranyà el ser adust i rondinaire. Rés trova ben fet i menys si es fet d'un jove; pró son cor es noble i gens maliciós. Porta llargues barbes blanques, cavells blancs i té les mans peludes. Encar que sigui

istiu porta una capa que no abandona mai i cubreix sa testa amb un tarot ja vell i de amples ales.

NOI RUFAS.—D'uns 24 anys. Es un pasturot d'aquells del Pirineu que no més s'han criat entremitj de besties i montanyes. Enraona cridant com si manés un remat; fa ganyas amb la cara i allarga les sílabes, lo que fa semblar-lo tertamut. Cubreix son cos amb una camisa molt vella i amb samarra de pell. Es roig de pel i de cara feréstega.

TONI.—Xicot de 18 anys. Es un bagarro de marca majó, que no més viu per menjar. Es un ser que més valdría que fos bestia; puix no sab el per què del viure.

JAN.—Mosso de la casa. Es un resignat, i la vida per ell no es més que l'amor i la rialla. Té 25 anys.

TÓFUL.—Xicot d'uns 20 anys. Trevallador de mena. Mosso de la casa. No's preocupa del món ni falta que li fa:

JANOT.—D'uns 25 anys.—No's queixa mai. Es com el Tòful.

BEP.—Es rebadà i te 10 anys. Amb aixó està dit tot.

LLUÍS.—Es de ciutat. Té 20 anys. Un bon xicot, malgrat de ser unes castenyoles. Es un d'aquests poetes de pa de pessic.

RAMÓN.—Té 22 anys. Es un vanitós tonto que prén al pel a n'al pobre que s'el deixa pendre.

JORDI.—Intim d'en Ramón i qu'al seu radera s'ha tornat tant ximple com ell. Té 25 anys.

REPARTIMENT

PERSONATGES	ACTORS
L'AVI QUIRSE.	Sr. Enrich.
JOANIC	» Alert (S.)
SENYORET ANGEL. . .	» Cumellas.
JEPIC	» Alert (E.)
NOI RUFAS.	» Mas.
NARCÍS	» Ferrer.
TONI	» Montero.
TÓFUL	» Altés.
JAN.	» Casso.
JANOT.	» Esmatjes.
EL REBADÁ.	Noi Samso.
LLUISET.	Sr. Torres.
RAMÓN	» Bohera.
JORDI	» Fontdevila.
JOVE 1.er	» Silvente.
JOVE 2.on	» Ribó.

DRETA I ESQUERRA LES DEL ACTOR

ACCIÓ: EN UN POBLE DE NOSTRES MONTANYES

PROEMI

Abans d'aixecar-se el teló apareix en el proceni un cantaire mitgeval. El llaut se l'hi veu penjat a l'esquena. Es jove i de cabells rossos. Casi es un nin. S'acosta i diu a l'auditori:

Vinc del lluny, vinc escurrentina acoplant aspreses del camí per ofrenarles, vinc del lluny com el romeu, ell ple d'amor, jo de natura. Vinc polçant el meu llaut, puix só cantaire dés de'l cim selvatge plé de misteri i erm d'alegría, fins a eixa plana bulliciosa; vinc d'allà aont parlan els aucells, com ans les fades, per a endraçar-vos mon aspre cant prenyat de vida. Oíulo doncs, es la poesía dels cors joves, la poesía dels prats que vos parla. Obríu vostres narins i flairèu la vida montanyenca. Escoltèu-me tots, tant los d'afectes àspres, com dels placèvols, i tu també, el fruit que fruit donares, la qu'enclous dintre ton cos el reguladó de la vida, afecte a tota sensació, ou també mon plany de solitut tant llençat per les afraus, com inohit pels altres homes.

També mos cants endreço an els plançons anèmics, an els esqueixos humans plantats en el terrer ressec, a n'aqueixos roures de demà que tant sols son tronc mostrarà vida, per quelque brot raquític que per etzar haurà pogut rompre la clova; per vosaltres també n'hi ha, plançons d'afectes afeminats, de vida fantasiosa, els que viviu amotllats a un viure, com tot arbre de jardí pujat a força.

També polço mon llaut i gorgerexeu per vosaltres, bibelots humans de formes ideals, i de posat de reclosa, les que sols amb vostre esguart havéu recreat els sentiments místics amb la xorca novelaria tant sensible per les que en lo terrer literari no han pogut ovirar els llibres que volen simbolizar pels que simbolisan, i a vosaltres, *las o els* que vos empassèu capítuls curulls de romanticisme, per anar a raure a la fi de milers de zigas zagas, an els amors, propis dels caballers d'altre temps.

. . . . . .

No creguis veure an Els Anyorats tú, damisela d'ulls sommiadors i posat senyorívol, una obra de fets i coses que passen per voluntat del destí; no't creguis tenir entre

tes mans nacarades, febles i esgrogueides, una novela de marquesets i prínceps, com tompoc la rondalla d'aquell gegant menjadó de nins.

Aqueixa obra no es la presentalla d'un bibelot, es solzament la reproducció de la verídica realitat, es volguer calcar dos fases de cors anyorats, es pintar no més, un dels fets qu'es desenrotllan misteriosament allà, a la montanya, ben lluny de les grans urbs.

. . . . . .

Allà aont l'home es trova quelcom més aprop del cel, aont el baf de ciutadanía no hi ha arribat encare; aont s'hi enclou el misteri; aont les fades hi salten reposades llurs dances nocturnes... Hi plora en Joanic! hi plora el cor jove que mira enllà d'enllà, tot tancat dintre el cercle del silenci, qu'ofega ses inspiracions. Ell amb ulls de llàgrimes, esguarda dés de'l cim de les cingleres el cel tant bell de la somniada ciutat de coló de rosa. ¡Pobre Joanic! tens set de llibertat, de vida i no pots assolir-la. ¡Quants, com tu, enxorcan llurs ideals entre les gepes terrenes! ¡Pró felís també tu, que sabs refrenar tes passions i sacrifiques els teus somnis en pro del decaigut cos humà! En pro del teu avi; ¡venerable vell centenari!

Ell de la rondalla n'es el símbol de montanya; es el resignat a la vida quieta. Ell, a n'aquell cim, teixeix pesadament els últims trams de la tela de la vida, i viu tant sols pel puntal qu'el sosté; pel cos d'en Joanic. Sense aqueix, la devallada a la Eternitat fora més precipitada que la de un cos llençat desde'l pic fins a la timba.

També la poesía embauma amb sa flaire de gloria l'acció del lloc, puix per tot el seu entorn el senyoret Angel n'esbarça. ¡Pobre cor malaltiç! Pobre arbre de jardí qu'arrelat a montanya hauría tret més florida. Son cor de poeta voldría amamantar-se amb aires purs de montanya, i fugir-ne d'un cop de la xorca i farsant ciutat, d'aquesta ciutat tant funesta per en Jepic.

¡En Jepic! Un altre cor coronat d'espines. Mireulo rondar mandrosament i cap-cót, per les cingleres més àspres. Fixeuse com de tant en tant, portant-se una mà als ulls, s'aixuga una llàgrima.

Ell es el misteri de la rondalla.

La meva tasca es fa complerta. El cantaire enamorat

de Talía, s'en torna altra volta a n'el cim selvatge ple de misteri i erm d'alegría, aont les flors són mortes i les muses ploran. Pro avans d'entornar-me vull parlar an els poetes joves. Vosaltres, doncs, ohiume.

He dit ja que les flors son mortes i que les muses ploren. Les primeres de vergonya, les segones d'anyorança. Aqueixes suspiren per l'espòs qu'ha de venir i aquelles volen la vida. ¡Pobres que restan olvidades en el cim selvatge ple de misteri i erm d'alegría! Els cantaires de la llengua bella han fugit terres enllà i ens han deixat orfes, i per això vos parlo poetes joves. Aixequeu vostres cants prenyats d'amor i entussiasme, perque ells donguin la vida a les flors i dibuixin el somriure an els llavis de les muses. Lluiteu abraçats joves aimants de nostres lletres. Lluiteu abraçats novells autors que sacrifiqueu vostres esplais de joventut en pro de nostre Teatre. Lluiteu tots junts, gladiadors, amb el cizell qu'ha de esculpir el sagrat nom de Talía. Feu que vostra força vital, sigui la roca viva que resisteixi les tempestes de les farses antiquades. Amamanteu-vos sanament, engendreu, i doneu a llum, el fruit sòlit, perque de l'esfors de vostre mentalitat ne puguin treure bona sahó els entussiastes. Lluiteu, encar que'l tramontanal dels desenganys esqueixi el plançó, que si l'arrelatje es ferm ben prompte treurà nova brotada. No defalliu, si cauen en terra xorca vostres primers trevalls... I amb el cor vos demano, que tingueu aquella forsa de voluntat dels vells guerrers, que sigueu com els Espartans en les Termòpiles que malgrat veure dallada la llum del sol, per les sagetes dels invasors, lluitaren sens defallir.

. . . . . .

Adeu, auditori estimat, i tu l'escaienta damisela la dels llavis carmesins, la del somriure etern, la dels ullets placèvols, que gaudeixen dels tirats neurastènics de les flors d'invernadé, per seperat mon adeu t'endresso i et prego al ensemps, qu'el trevall del jove autor el jutgis desapassionadament, i en cas de no plaure't clou com la nit tes perpelles, i fantasía el capítol del casament del Príncep Ferràn amb l'hermosa pastora, i teixeix allavors dins ton somni fantasiós, ésser l'Emperatriu d'Hungría. *(Desapareix.)*

JOSEP MAS.

ACTE UNIC

DECORACIÓ

L'acció passa en la Serra de Bertí (Montseny) i arran d'un cingle. L'escena, doncs, avans d'arribar al últim terme, ha de tancar-se amb roques, les que fent camí condueixen els personatjes a la masía. Per entre les roques es veu, al lluny, aixecar-se la calma del «Pic del Home» coronada d'abets vestits amb verdes branques. Per sos matolls salta l'aigua, fent cascates, daltabaix de les cinglades. La neu es casi fosa; puig som en el istiu i el sol ja crema Per entre-mitg de les roques de la serra i entre erbam i etzavares, han d'aixecar-se quelques abets, qu'ajuntant llur copa, ombrejeràn l'escena.—*A la esquerra* i a tercer terme s'hi trova una ermita molt vella aont en sa fatxada l'eura hi cria. Per entrarhi s'han de pujar dos o tres graons mitjs trencats. Estarà tancada per dugues portes ja mitj esberladas pel sol i clavateijadas per claus de grossa cavota. En front d'ella s'aixeca una Creu aguantada per un piló de faisó rodona i quina altura es la d'un metre. L'eura també, com serp, s'enrosca.—*A la dreta* arrencant desde'l primer terme fins al tercer es veu la fatxada blanca d'una masía de l'alta montanya. Una escala de pedra puja fins a la porta d'entrada. A la dreta d'aqueixa, una finestra amb porticons rònecs i cortinetes vermelles ja descolorides pel sol. Dessota el replà de l'escala la porta del corralot. Sobre de la porta d'entrada una branca de llaurer beneit ja ressec i una ampolleta verda. Tot l'efecte de l'escena ha de ser camperol i procurant donar a compendre al públic que l'acció passa a una altura considerable.

ESCENA PRIMERA

JAN, QUIRSE, JOANIC i TOFUL.

Avans d'aixecarse el teló se sentirà intern la primera estrofa del cant d'en Joanic. Al comensar la segona, se presentarà l'escena al públic aont hi hà l'avi Quirse assentat en una cadira prenent el sol. En Jan para la taula que's veurà en el mitj de l'escena amb un banc a cada costat. Al sentir el cant, romàn quiet escoltant-lo.

MÚSICA

(Amb el teló tirat.)

I

Visc amb l'ànima anyorada
d'un ensomni perennal.

¡Oh! Com te veig encisada
ciutat del meu ideal *(Va aixecant-se el teló)*

II

Desde'ls cims t'he pressentida,
desde'ls cims de soletat;
vui fruir la teva vida,
jo que tinc el cor glassat.

PARLAT

JAN. Es en Joanic.

QUIRSE. Sí ho es. (*Surt en Joanic.*)

JOANIC. Ola l'Avi.

QUIRSE. Ben vingut Joanic. (*Joanic li besa la ma.*) Bon minyó. (*Mentrestant en Jan para la taula.*)

JOANIC. ¿Preneu el sol?

QUIRSE. Sí, ¿què vols que fassi?

JOANIC. Ja, ja. (*I se'n va vers al fons.*)

QUIRSE. M'estima forsa en Joanic.

JAN. Sí que os estima. (*En Jan tot i parant taula canta una cansó popular.*)

QUIRSE. (*Després d'una pausa,*) ¿Ja pares taula?

JAN. Sí l'amo. Ho fai perque aqueis no tingan d'esperarse. (*Se sentirá de tant en quant l'esquellinc d'un remat que pastura pel marge.*)

QUIRSE. Vindràn amb gana. (*En Joanic com encantat mira al lluny.*)

JAN. Ja ho crec... ¡I l'esperen més, el dinar!

QUIRSE. (*Rient,*) Ja, ja.

JAN. El Toni diu que l'ha somiat i el Noi Rufes no ha volgut esmorzar per tenir més gana.

QUIRSE. ¿L'anyei és tendre, fa?

JAN. Iampus, jo diría, si encar no contava dos mesos. ¡Ai l'amo, avui no's té de llensar res! ¡Fins els ossos ens menjarem!

QUIRSE. Ah, si jo tingués la boca bona, Jan, com us faría la pós avui. Altres anys en eixa diada donave bó de veurem; ¡pro avui só un arbre vei que ja té les arrels mitj mortes!

JAN. Tira que't toc de l'amo. No dieu eixes futeses. Si teníu més dalit que naltres, vatúa. Quant

un hom comensa ser vei, sempre es pensa ser-ne massa.

QUIRSE. Pot ser sí, Jan. (*Se sent la veu d'en Tòful que crida desde dins.*)

TOFUL. Eh, Ja.a.a..n ¿Aont has xicat la sal que no la trovo?

QUIRSE. ¿Qué xerrameca en Tòful?

JAN. Cerca la sal. (*Cridant.*) ¿Sé pas aont és, jo?

TOFUL. (*De dins.*) Eix matí la teníes per a pariar-te la sopa. Vés qué te n'has fet.

JAN. Jo l'hi dada an en Toni. Ei sabrà aont l'ha xicada. (*En Tòful treu el cap per la finestra.*)

TOFUL. Doncs sense sal no pot apariar-se la vianda.

JAN. ¿I què vols que't diga, jo ara?

JOANIC. (*Sense moures.*) Jo sé aont és la sal.

TOFUL. Digas, aiavors.

JOANIC. Es al esmari dels tupins.

TOFUL. Ver-ho dit avans, home. (*Amb cantarella.*) Yuy... (*En Tòful, desapareix. Pausa. Jan conta amb els dits.*)

QUIRSE. L'apariarà bé el dinar en Tòful.

JAN. Ho fa amb alè.

QUIRSE. ¿Qué comptes quants serèm?

JAN. Sí, nou, ¿fa?

QUIRSE. Nou.

JAN. Vaig a cercar els plats. (*S'entra a la Masía. Pausa. En Quirse es mira an en Joanic i es diu per ell:*)

QUIRSE. (En Joanic sempre trist, i ¡jo pateixo tant quant el vei trist!) (*Cridant-lo.*) ¡Joanic!

JOANIC. ¿L'avi?

QUIRSE. ¿No estàs alegroi avui que's jorn de festa?

JOANIC. Sí.

QUIRSE. ¿Es cert?

JOANIC. Sí l'avi, ¿i per qué m'ho preguntéu aixó?

QUIRSE. Com que sembla qu'estigues emmurriadot.

JOANIC. Os equivoquéu, sí. Es que... m'agrada mirar la plana.

QUIRSE. Miyó que m'equivoqui... Pró... Res, res.

JOANIC. (*Llença un sospir.*) ¡Ai! (*Surt en Jan amb culleres, forquilles, plats, etc.*)

JAN. Fuma, no més ne trovaba vuit.

QUIRSE. (*Per ell.*) Avans en Joanic era carinyós... Are no sé com s'ha tornat aquest xicot. (*Pausa. Jan aparía la taula i quant ja está llest diu riallé.*)

JAN. Fa bó, plà de goitar-ho. Les estovaies tant blanques, i els plats negrencs que semblen convidar-te. (*Trancisió.*) Be triguen prou els pastors, ¿no?

QUIRSE. Com que no som a mitjdiada encar.

JAN. ¿No? Ayavons no deu ser molt lluny, ¿eh?

QUIRSE. (*Mirant la llum del sol.*) Prompte'n serà.

TOFUL. (*Treient el cap per la finestra.*) L'amo, an els siyons no hi aigua.

QUIRSE. Ves-ne a cercar a la font de la «Roca de la Morta» ayavons.

TOFUL. Ai l'amo qui vaigi en Jan, qu'el menjà s'ha sucarrimaría.

JAN. Tira que't toc, i que plà ho troves.

TOFUL. Es que jo tinc feina sabs?

JAN. I jo, no?

QUIRSE. Ves-hi, ves-hi, Jan.

JAN. (*Rondinant.*) Malvinatje... (*Entra a la masía i surt desseguida amb un canti, desapareixent pel fons.*)

QUIRSE. Joanic, ja's tencat els bous?

JOANIC. Encare no.

QUIRSE. Aont son?

JOANIC. Pasturen pel marge. No sentiu l'esqueinc?

QUIRSE. Tàncals, ¿vós?

JOANIC. Hi vai. (*Desapareix fons esquerra.*)

QUIRSE. (*Pensant.*) Aquest xicot, ¿què redimoni tindrà? ¿S'haurà emprendat tant jove?... Greu em sabría, a fe.

TOFUL. (*De dins cridant.*) Eh, Jan.

QUIRSE. ¿Què vós?

TOFUL. (*Id.*) Jan.

QUIRSE. ¿Què vós?

TOFUL. (*Cridant fort.*) ¡Ja...a...a...a...nnnn!...

QUIRSE. (*També cridant.*) Burrango, ¿que no'm sents?

TOFUL. (*Treient el cap.*) ¿Que ja és a cercà l'aigua en Jan?

QUIRSE. Sí.

TOFUL. Es que'l cridava perque vingués a tastar això, ¿sabèu?

QUIRSE. Doncs no hi és. Tastho tu mateix.

TOFUL. No. El tastarèu vós, ayavors.

QUIRSE. ¿Jo? Fuí, fuí.

TOFUL. (*Desapareix.*) Sí l'amo, sí.

QUIRSE. Es boi aquest xicot, com hi hà Deu. (*Se sent a n'en Joanic que per la serralada crida al bestià.*)

JOANIC. (*De dins.*) Passa a ici, bacó (*fent un xiulet*) Ruitxiquet... passa d'una vegada... Ruuu... Dónali una moçada en el barba-bec d'aquest marrà. (*L'esquella va acostant-se. Surt en Toful amb una cullera de fusta, ahont hi porta un cargol i una mica d'arroç. Baixa a poc a poc.*)

TOFUL. Apa l'avi. Es un bover de l'arroç pel tast.

QUIRSE. ¡Fui, que'm cremaràs! ¡Quin bordagaçot n'hi hà de tú!

TOFUL. (*Rient.*) Hi tingut de baixà amb pas de veya. (*Bufa el cargol.*) Apa l'amo; veieu, ja no fumeija.

QUIRSE. Vaija, doncas. (*Ho tasta. Apareix en Joanic corrent per entre les roques a radera dels bous. S'atura i envía un tep amb la fona.*)

JOANIC. ¡Passa a ici! (*Desapareix per la dreta.*)

TOFUL. ¿Què us ne sembla?

QUIRSE. Bó. (*Paladeijant.*) Es bó, noi.

TOFUL. (*Satisfet.*) I es clar que ho es. Se'n yeparàn els dits aqueis.

QUIRSE. Encar que t'en fuscas. (*S'ou molt lluny la veu d'en Joanic.*)

JOANIC. (*De lluny.*) Ruuuu... Apa d'una volta. (*L'esquellinc no se sent.*)

TOFUL. Quant era buvé a Puig-Graciós, un vei me n'ensenyà de coure.

QUIRSE. I n'has sortit mestre, a fe. (*Surt Jan amb el canti plé d'aigua.*)

JAN. Aquí ve l'aigua. ¡I que és freda, xiquet!

QUIRSE. ¿Has anat a la «Roca de la Morta»?

JAN. Sí, l'amo.

QUIRSE. La «Roca de la Morta» es la font més regalada dels encontorns.

JAN. No diuen que l'aigua qui broya son yàgrimes d'una goja?

QUIRSE. Aixís ho diuen.

TOFUL. ¿Per què?

QUIRSE. Perque conten que quant el temps dels moros...

TOFUL. ¿Què son moros?

QUIRSE. Son... ¡Ai! Avejam si t'ho sabré explicà.

JAN. Sempre tents de garlar. ¡Quin xicot!

TOFUL. Ves, noi... (*A Quirse.*) Digueho, l'amo, digueho.

QUIRSE. Doncas els moros son una mena de gent que no tenen la cara com nosaltres.

TOFUL. (*Estranyat.*) ¿No?

QUIRSE. No. La tenen de color de terra.

TOFUL. (*Amb cantarella.*) Yuy...

QUIRSE. I quant enrahonan semblen que xiusclin.

TOFUL. Ah, vatúa n'ell. Son bruixots. (*Jan riu.*)

QUIRSE. No ho sé això.

TOFUL. ¿I vos n'heu vist mai cap de moro?

QUIRSE. Jamai...

TOFUL. ¿Ayavons?...

QUIRSE. Si ho sé és perque un any per la romería de Sant Benet va venir un sinyó que duya uyeres negres i qu'ho contava tot això. Portabe també un drapot aont s'hi veien besties fetes de pintura.

TOFUL. Yuy... i que m'hauría agradat veure-ho. I no va dir aont vivían aquesta mena de gentota, ¿eh?

QUIRSE. Sí. Va dir que vivían ayà aont el mon s'acaba.

TOFUL. ¡Renoi què yuny! ¿I aquestos foren els que?...

QUIRSE. Just: els que mataren a l'aymant d'una goja molt grossa i es conta que eya quant anà an al yoc aont jeya mort el seu amor, jurà de no moures per un maimés, i... es clar, el temps l'anada cambiant en roca, i l'aigua qu'are hi broye diuen que son les yàgrimes de la goja qu'encare plora l'aymant del seu cor.

JAN. Doncas, si que té les yàgrimes fresques, a fe. (*Apareix pel fons, Joanic.*)

JOANIC. Ja estàn encorralats els bous.

QUIRSE. Bé, Joanic. (*Se sent una campana que toca mitjdiada.*)

JAN. ¿Sentiu? Mitjdiada.

QUIRSE. Prompte vindràn els pastors.

TOFUL. ¡Mala cinglada m'engorji! Jo passo a içí i el dinar farà de les seues.

JAN. Oi tal. Motit, home, motit.

TOFUL. Vai, vai. (*Entra depressa a la masía.*)

JAN. Quant agafa la xerrameca no se'n recorda de xicarla, aquest taujà. (*Se sent l'esquella d'un remat que passa per la serralada i la veu del pastor que crida:*)

VEU. Ruuu... ¡Fui de la florida! (*S'ou un xiulet del pastor.*)

QUIRSE. Es en Jaumot el que passa, no?

JAN. Vai a veure-ho. (*Va al fons i mira a baix.*) Si que ho es. (*Cridant.*) ¡Jaumot!... ¿Qu'aném a dinar.

VEU. Ola Jan. Sí, qu'es té de fer, si avui es día de anar-hi a casa. (*L'avi mentrestant, descubrint-se, resa l'Ave-María.*)

JAN. Qu'heu vist aqueys?

VEU. Sí. Ara venen. No trigueràn pas gaire ha ser a icí.

JAN. Ja.

VEU. Ruuu... Avant Jan.

JAN. Avant. (*A n'en Joanic.*) Joanic ¿què fàs a icí? Mires la plana?

JOANIC. (*Sec.*) Sí. (*L'esquillinc va allunyant-se.*)

JAN. Està surrut avui en Joanic, l'amo.

QUIRSE. (*Per dissimular.*) No... (*A Joanic.*) Oi que no?

JOANIC. No.

JAN. Bé, ja sé jo per què n'està.

JOANIC. Tú? Què sabs, tú?

JAN. Sé, que l'Esperançona de ca'n Cistella de Montmeló ne té la culpa de tot això, vetoaquí.

JOANIC. T'equivoques ayavons, si això penços.

JAN. (*Rient.*) Fui, xicot; fui. Creus que só cego! Plà! Aqueyes miradoyes i aquey parlà baix ho diuen tot, Joanic.

JOANIC. Eya s'ho ha cregut; eya no més.

JAN. (*Rient fort.*) Ja, ja. Vatúa el noi; hem creu ignocentó.

QUIRSE. (*Amb interès.*) Joanic ¿qu'es cert això? ¿Tú l'estimes?

JOANIC. No!
JAN. (*Rient*) Vaja tontoi, digues que sí... ja, ja, ja.
JOANIC. (*Aixecant-se.*) Que no, dic.
JAN. (*Rient.*) Ja, ja, ja. Pró si no es cap mal això.
JOANIC. (*Encarant-s'hi.*) Caya, que no't vui sentir més.
JAN. Pró...
JOANIC. (*Agafant-lo amb rabia.*) Caya, et dic. I no m'en tornis a parlar més d'eya, ¿sents? mai més, perqué't pegaré si m'en parles... ¡Quin fàstic i quina rabia hem fàs! ¡Vatúa!
JAN. Si no fossis el fill del amo!... (*S'en và vers al fons.*)
QUIRSE. (*Espantat.*) Apaibagat Joanic, qu'això es broma.
JOANIC. Doncas no ho vui ¡renoi!
QUIRSE. (*Per ell.*) Sí, sí es això. Vaja si es això. Te raó en Jan. (*En Joanic s'assenta al primer terme esquerra.*)
JOANIC. (*Per ell.*) Hem fan tremolar de rabia. (*Pausa.*)
JAN. L'amo, els pastors ja venen.
QUIRSE. Veies el Tòful com té el dinar.
JAN. (*Cridant.*) Tòful?
TOFUL. (*De dins.*) Què vós?
JAN. Com va el dinar, qu'els pastors ja son aquí.
TOFUL. (*De dins.*) Endevant, endevant.
JAN. Apa ayavors. (*En Jan s'en torna cap al fons a mirar com venen els pastors. Joanic s'aixeca i s'encamina vers la masía. L'avi li pregunta:*)
QUIRSE. Aont vàs?
JOANIC. A dalt. (*Desapareix.*)
QUIRSE. (*Rodant el cap.*) Alabat siga Deu... ¿què hi farèm?

ESCENA II

Apareixen els pastors que son: JANOT, TONI i NOI RUFES. NARCÍS, quant s'indiqui.

JAN. Deu vós gort.
TOTS. Ola, Jan.
JANOT. Com va, l'amo?
RUFAS. Ja soom a...quí, jaa...
QUIRSE. Ja ho vei, Noi Rufas.

TONI. (*Badallant.*) Que no està fet el dinà encare?
QUIRSE. Aviat, aviat.
JAN. No més pensa qu'amb la teca, aquest panarra.
TONI. Es clar que sí.
JANOT. Què no ha vingut en Joanic encare?
QUIRSE. Ui, i que'n fa d'estona; sinó qu'es a dalt ¿sabs?
JANOT. Ah, ja.
NARCÍS. (*Sortint.*) Quina calda, l'amo.
QUIRSE. Ola, Narcís. Héu guardat bé el bestià?
NARCÍS. Com sempre. Are vindrá el Bep i us portarà la clau; mentrestant els hi aparía el menjà; pró més tard hi anirè jo, sabèu?
QUIRSE. Està bé Narcís. (*En Narcís se'n torna al fons. Mestrestant el Noi Rufas sentat en els graons de la capella fa punta amb una navalla a un bastó.*)
TONI. Hi ha força recapte, oi?
JAN. Ui, ja ho crec; no te la menjaríes tota, creume.
TONI. No? A provar-ho, a provar-ho.
RUFAS. Caya, xim...ximplooi. Aaaquest pa...anaarra encaaaar-ho faaaría.
TONI. Es clar que sí.
RUFAS. Gooolafre.
TONI. Miyó, i té, are menjo veyotes perqu'hem feu esperà. (*En Toni ha tret del morral un grapat de vellotes i assentant-se en els graons de l'escala menja.*)

ESCENA III

Surt el REBADÁ quí porta una clau.

BEP. Ja està encorralat el bestià, Narcís.
NARCÍS. Sí? Au dona la clau al amo. (*Baixant amb el Bep.*)
BEP. (*Donant-li.*) Teníu la clau l'amo.
QUIRSE. Dóna.
NARCÍS. Com va el dinar, Jan.
JAN. Marxa, marxa. En Tòful l'acaba de coure.
NARCÍS. Aveiam si serà gaire bó.
JAN. Ne sab força en Tòful.
NARCÍS. No tant com jo.

JAN. Deu n'hi dó.

NARCÍS. Fui, home, fui. Si quant el meu temps, es feien uns menjars que... ja, ja. Eran un poc picants, això sí; pró eran bons. (*Amb despreci.*) Ara, ja no. (*S'entorna al fons.*)

JANOT. Quina manía.

BEP. Tú, Jan.

JAN. Què vos?

BEP. Hi trovat a l'Ignasó de ca'n Guerxo i m'ha dit una cosa que t'agradarà molt.

JAN. Què t'ha dit, Bep?

BEP. M'ha dit qu'eixa tarda, per a ayí a les cinc t'espera a casa sa padrina.

JAN. Bé, bailet.

QUIRSE. Tu, Noi Rufas, ¿que no vas a donar vert a les vaques?

RUFAS. Esperéu-se un poc l'a...mo, qu'enca...ara no han vingut les de'n Jepic ¿sa...abéu?

QUIRSE. Janot. Què no l'heu vist a n'en Jepic?

JANOT. No. Fa un quant temps que sempre va sol.

BEP. Desd'aquey día que va rebre aqueya carta que'l va fer plorà tant.

JAN. Què deuría dir?

QUIRSE. Qué sé jo.

JANOT. I del noi ¿no n'ha sapigut res més?

QUIRSE. No ho sé. Com que no'n parla?

JAN. Deu passà alguna trifulga en Jepic, no hi ha més. (*Se sent un escallot com el que porten les vaques.*)

QUIRSE. Me pareix que sento l'escayot de les seves vaques.

JAN. Narcís. Qu'es en Jepic aqueix? (*Janot va cap fora.*)

NARCÍS. Sí ho es. El crido?

QUIRSE. Ca! Tampoc et tornarà resposta.

NARCÍS. S'ha devingut molt yumàtic en Jepic, ¿fa, Janot?

JANOT. Molt! (*I quedant enraonant en el fons.*)

QUIRSE. Apa, Noi Rufas, portal-s'hi vert are.

RUFAS. (*Aixecant-se amb mandra.*) A...are hi...i va...ai. (*Deixa el bastó en un graó i se'n entra al corralot.*)

TONI. (*Que no te res més per menjar.*) Pró qu'encara no està yest aquest dinà... (*S'aixeca.*)

JAN. Caya, galifardeu, que no més penses que amb la teca.

TONI. Bo; es que ja no tinc més veyotes.

QUIRSE. Vatúa en Toni; no t'agafarà amb un vudey buit la mort, no tingas por. *(Toni s'assenta altra volta en els graons de l'ermita. Noi Rufas surt del corralot amb una garbada de vert al coll.)*

RUFAS. *(Trovant-se amb en Narcís.)* Què feu assí, remugaire?

NARCÍS. Mira, serpot dolent!...

RUFAS. Ux, ux! (*Desapareix per la esquerra.*)

ESCENA IV

Encara no ha desaparescut el NOI RUFAS, quant entra en escena en JEPIC.

JEPIC. Deu vos gort, la gent.

TOTS. Ben vingut, Jepic.

JEPIC. Teníu la clau, Quirse.

QUIRSE. (*Prenent-la.*) Bé. (*Jepic s'assenta primer terme esquerra.*)

JANOT. (*A Jan.*) Veus, sempre aixís.

JAN. Sembla foi.

NARCÍS. I dós, Jepic. Còm aném?

JEPIC. (*Sec.*) Bé.

NARCÍS. I del noi ¿no'n sabéu res? (*En Jepic no torna contesta.*) Què no'm sentíu Jepic?

JEPIC. (*Llençant un sospir.*) (Ai!) Quirse, hem sembla que la vaca blanca està malalta. (*I se'n va al costat del amo.*)

QUIRSE. Ja m'ho semblave.

NARCÍS. *(Baix a Jan i Janot.)* Heu vist...?

JANOT. Sí, res; ni una paraula.

ESCENA V

Apareix en TOFUL amb la vianda. Aviat en JOANIC i RUFAS.

TOFUL. Apa, gent, a la taula.

TONI. *(Content.)* A la taula.

QUIRSE. I en Joanic?

TOFUL. Es a dalt a les golfes. Prop de la finestra.
QUIRSE. Que baixi.
JAN. Els enamorats no tenen mai gana. ¿Què no ho sabèu això?
TOFUL. (*Cridant-lo.*) Joanic?...
JOANIC. (*Sortint.*) Si ja soc aquí!
QUIRSE. Apa, noi.
RUFAS. (*Que surt corrents.*) Fu...unoi; espe...ereume.
QUIRSE. Mótit, ayavóns. (*Els personatjes se colocoràn de la següent manera: Al cap de taula en Quirse. Part esquerra, començant pel costat de l'avi, en Narcís, Jepic, Janot i Noi Rufas. Part dreta: Joanic, Jan, Tòful i Noi Toni. El Rebadà no hi té d'està a la taula. Ningú s'ha assentat i els que porten el cap cobert es descobreixen i l'amo beneeix la taula.*)
QUIRSE. La benedicció de Deu caigui sobre el nostre pa de cada día i també sobre naltrus.
TOTS. Aixís sía.
QUIRSE. (*Resant.*) Santa María... (*Tot-hom resa baix. Pausa. No més se sent un* Amen *com a final. Tots s'assentan.*)
TONI. Au, feu les parts nostramo.
BEP. (*Acostant-se a la taula.*) Noi! quina caçolassa!
JANOT. (*Renyant-lo.*) Caya!
BEP. (*Perque'n voldría.*) Renoi!...
TONI. (*Ensumant.*) Quina fragancia!
QUIRSE. Paréu el plat, Narcís. (*Li fa la part.*)
NARCÍS. (*Prenent el plat.*) Prou, prou.
QUIRSE. Menjéu, menjéu. (*A Jepic.*) Are vos, Jepic.
JEPIC. Poca cosa, sabéu?
QUIRSE. Sempre seréu desganat. Vaija, home...
NARCIS. (*Que ja menja.*) No està molt bé aquest arroç, no.
TOFUL. Yuy?... Què hi trovéu?
NARCIS. Hi manca bitxo. Quant jo el feia era més bó. Fa, Quirse?
QUIRSE. No li tastat encar. (*Assentant-se.*) Ai, hem canso.
TONI. (*Aixecant-se.*) Voléu que ho fassi, jo?
TOTS. No, no. (*Toni s'assenta.*)
QUIRSE. Fe-ho vós, Narcís.

NARCIS. Donèu. (*Narcís fa'ls plats. Toni es queda la caçola. Tot-hom menja. Se sent el refilar dels aucells. Pausa.*)

TOFUL. (*Sortint amb una caçola.*) Ja arribat.

TOTS. Ben vingut.

RUFAS. Que que no sa...abéu que hi...i vist?

TOTS. Que?

NARCIS. Alguna bogería d'ei, podèu pençà.

RUFAS. Fu...unoi; ja...a veure...eu coom no.

TOTS. Digues, digues.

RUFAS. Doncas hi...hi vist uns jooves que semblaven ser de ci...utat, perquee re...eien força.

JOANIC. (*Amb interès.*) Digues, digues, Noi Rufas, ¿aont eran?

RUFAS. En el toçal de la vi...la.

JOANIC. I eran forses, Rufas?

RUFAS. Molts, sí. I hem...hem penso...o que vindràn a icí perque...e m'ha semblat veure...e entre eis al sinyoret A...angel.

TOTS. El sinyoret Angel.

RUFAS. Penso...o que era...a ei, eh?

QUIRSE. I ai; i que m'agradaría veure'l.

JOANIC. I eis t'han vist a tú?

RUFAS. No ho sé a...aixó.

JOANIC. Si era el sinyoret Angel, ja vindrà, ja, l'avi.

QUIRSE. Pots pensà.

TONI. (*Menjant.*) Noi que es bó! me'n menjaría un de sencer!

NARCIS. Pót ser, Jepic, aqueixos sinyorets sàpigan quelcom del vostre Tomàs.

JEPIC. No'n sabràn rés!

NARCIS. Pró per què?

JEPIC. Ja ho sé jo!

QUIRSE. (*A Narcís.*) Caya!

JEPIC. (*Per ell.*) Gent de ciutat! Malanissaga!... (*I deixant el menjà apoia el cap entre les mans.*)

RUFAS. (*Cridant.*) El ví; donéu-me el ví.

JAN. (*Li dona.*) Té. (*Rufas beu.*)

BEP. (*Tímidament.*) Que no me'n xicareu veure de ví?

JANOT. No.

BEP. (*Aixugant-se els ulls.*) Noi! (*Rufas para de veure.*)

OANIC. Qui ho diu que no? (*Li dóna el porró.*) Té, béu, béu. (*Rebadà, content, beu.*) No ploris, que no'n vui veure avui de yàgrimes.

QUIRSE. (*Riallé.*) Estàs content, oi?

JOANIC. Sí.

BEP. (*Tornant-li el porró.*) Gracies, Joanic.

JOANIC. (*Acariciant-lo.*) Pobric, no't volían xicà veure aqueixa gent?... Doncs au, ja as begut, perqu'es trist volgué una cosa i no tenir-la... Té, té'l meu menjà (*L'hi dóna el séu.*)

BEP. (*Abraçant-lo.*) Joanic!...

JOANIC. (*Fent-li un petó en el front.*) Riu, riu, Bep.

QUIRSE. I tú que no... (*Bep s'ho va a menjà a l'escala.*)

JOANIC. No'n vui. (*Se'n va cap al fons i mira al lluny. Desseguida se sent un cant casi imperceptible per lo llunyá.*) Sentíu?...

RUFAS. (*Aixecant-se i anant vers en Joanic.*) Són e...eis.

JOANIC. Eis, sí. Ja'l vei aià... són molt iuny encar!...

JEPIC. (*Per ell.*) No'ls voldría veure.

JOANIC. (*Content.*) Ja venen, ja venen.

TOTS. (*Anant-hi.*) A veure, a veure.

QUIRSE. El sinyoret Angel! qu'estic content!... (*No més s'han quedat a la taula en Quirse, Jepic i Toni. Quirse ha de donà a compendre qu'encar que no hi es, hi te el cor mirant. En Jepic trist i Toni extranyat a tot, buidant els plats dels altres.*)

MÚSICA

CHOR (Intern)

I

De roses catifada
Trepitgèm la terra
I mai cap aresta
Ens traspassa el peu:
¡Oh santa joventut!
Els cors d'alegría
Joiosos bategan.
I joventut santa
Ens vull en les venes
¡Oh santa joventut!

II

Si l'amor et crida,
La vida desperta
Que vé l'alegría
Si't tornes aimant.
¡Oh, santa joventut!
L'amor te per símbol
Floretes molt blanques,
Que son flaire donen
Si de cor aimàu
¡Oh santa joventut!

PARLAT

JEPIC. Les notes d'eix cant, com iàgrimes de foc, cremen el cor meu i hem sembla qu'el vent porti l'alé impúdic d'una vida qu'embafa.

JOANIC. Eixa melodía, com la d'un amor desitjat, hem fa neixe la perduda esperança de veure realitzades les visions benvolgudes d'un somni.

JOANIC. Sinyoret Angel!

ANGEL. (*Sortint i abraçant-se.*) Joanic!...

RUFAS. (*Tirant la barretina enlaire.*) Visca.....a visca!!

ESCENA VI

Els mateixos, ANGEL, RAMÓN, JOVES 1.er i 2.º i altres joves.

Tots porten barretina i un llacet en el trau. Molta animació i vida. Alguns d'ells duen pomells de ginestre i de violes.

QUIRSE. Trayèu la taula qu'embaraça.

JAN. Au Tòful. (*Ràpidament la treuen. Jepic s'assentarà a primer terme esquerra i Toni a primer terme dreta.*)

ANGEL. (*Baixant.*) Ola l'avi. Deixèu-me que us dongui una abraçada.

QUIRSE. Poc pensavem amb vostè. (*Els joves quedaràn al fons i els pastors a radera de l'avi, o siga part dreta.*)

ANGEL. No, eh? Doncs veurèu. Com qu'avui es Pasqua, hem pujat a esbargir-nos a la montanya i ¡com qu'es tant bonic el Montseny!...

QUIRSE. Ja, ja.

ANGEL. Companys, aquest es el lloc aont, com vos deia, vareig passà bona part de ma malaltía. (*Senyala als pastors.*) Mirèu, veièu, aqueixos foren els bons i únics amics qu'en mitj d'aquesta solitut hermosa i santa, ajudaren amb sa voluntat a qu'es gaudissin més propmte els meus pulmons malalts... Ai, que hi estave bé jo aquí dalt! (*Tús. Després va a saludá a cada pastor.*) Noi Rufas, sempre tan trempat, eh?

RUFAS. (*Vergonyós.*) Sí, si...inyoret.

ANGEL. (*Molt franc.*) Ah en Narcís, el bon Narcís, encare feu tanta guerra a n'al jovent?

NARCIS. (*Descobrint-se.*) Sempre que hi ha necessitat.

ANGEL. Poséu-vos, poséu-vos, el barret. (*A Jan.*) I tú, Jan. (*Angel es queda rient i garlant amb els pastors.*)

JOANIC. Quin bó fa oi l'avi de veurels? Quín contrast no dóna, eh, sentí com repercuteixen per aqueixes montanyes isolades, les riayes plenes de joventut qu'aqueixos sinyorets yençan prenyades de vida? (*Ramón i Jordi han pujat a dalt d'una roca. El segón porta una máquina fotogràfica.*)

RAMÓN. Veritablement, es del tot agradable aquest panorama.

JORDI. Es immens.

RAMÓN. Mira quin salt d'aigua més hermós.

JORDI. Calla, intentaré fer-ne una fotografía.

RAMÓN. Ja t'hi ve bé el sol?

JORDI. Admirablement. (*Tots els joves fent rotllo miren com impresiona la placa.*)

ANGEL. (*Seguint la conversa amb els pastors.*) Doncs creièu-me qu'hi tingut una verdadera satisfacció de tornar-vos a veure.

TOTS ELS PASTORS. Naltrus també.

ANGEL. (*Adonant-se'n d'en Jepic.*) Ah! en Jepic. No os havía vist encar. Perdonèu-me. (*Li dona la ma.*)

JEPIC. Es igual.

ANGEL. I que tal, que tal?

JEPIC. Anà passant la trista vida.

ANGEL. Bé home, bé. (*Pausa. Tús.*) Quant vos envejo!

Vosaltres, gent alegre i senzilla, vivint en el cim d'eixa montanya, qu'es per mi el bell cor de la Naturalesa, fruiu més que nosaltres, ¡pobre gent de ciutat! d'una vida més apacible i pura.

JOANIC. (*Admirat.*) Ho creu vostè aixís?

ANGEL. Es clar que sí. Si vosaltres, com aquell qui diu ja es trovèu en el primer graó de la gloria. Aquí rodeijats de solitut magestuosa, passèu una vida tranquila sense que us la torbin els enganys miserables del món; pasèu una vida quieta,... silenciosa, com quieta i silenciosa transcorre anguileijant per demunt de coixíns d'herba, l'aigua cristallina d'una font. Vostres cors joves somnían un amor immaculat; somnían una rosa de perfums d'incens, somnían una pariona qu'enamorada l'amoixi amb ses caricies dolces. ¡Aixó somniéu vosaltres!... i entre somnis d'esperances ubriagadores i realitats serenes tanquèu els ulls a la vida temptadora; pró nosaltres, ¡ai! nosaltres no podém. ¡Quàntes voltes, malgrat de tancà els ulls arrivan fins a nosaltres rialles lascives, que dominen la nostra flaca voluntat. L'alegría vostre no's troba allà baix. Allí casi tothom te frisansa, ambició... ¡remordiment! i la major parts d'ells, no saben trovà l'alegría, sinó és entre l'espuma del xampany... ¡Això per ells es l'alegría! ¡Quína alegría més trista! (*Tús. En Jepic arrenca un plor. Tots s'extranyen.*)

QUIRSE. Jepic, ¿qué teníu?

JEPIC. (*Per éll.*) Es cert, es cert.

QUIRSE. (*Anant a trovar-lo.*) Pro perquè plorèu, Jepic?

JEPIC. Rés, Quirse. No'm trovo bé... Me'n vaig cap a dalt.

QUIRSE. Anèu, anèu.

JEPIC. (*Pujant l'escala.*) Deu meu. (*Desapareix.*)

JOANIC. (*Sentant-se en el lloc de l'avi.*) (Aixó que diu el sinyoret Angel no pot ser! No ho vull pas creure). (*Quirse s'assenta en el lloc d'en Jepic.*)

ANGEL. Que deuría tenir en Jepic, l'avi.

QUIRSE. No ho sé. Fa un quant temps que s'ha tornat molt estrambòtic.

JAN. Es que té'l xicot a ciutat.

ANGEL. (*Comprenent-ho.*) Ah! si ho sé no dic rés! (*Mentrestant els joves han baixat, colocant-se a la part dreta, radera de'n Joanic. Ramón i Jordi encare estàn en la roca.*)

JOVE 1. Tú, Angel, ¿sabs aont es en Lluís?

ANGEL. No ho sé.

JOVE 2. Pots contà, home; deu estar recullint apunts per la ressenya; com que té pretensions de guanyà el premi.

JOVE 1. Es un pobre noi.

ELS JOVES (*Rient.*) Ja, ja, ja.

RUFAS. (*Als pastors.*) Funo...oi ¿qué bé ho diu, eh?

ELS PASTORS. Molt.

JAN. Sab enraonà molt bé el sinyoret Angel.

ANGEL. Amics meus. No sé què os penseu qu'es enraonà. Enraonà doncs no es rés més que l'expresió d'un sentiment i... i jo sento tant! Per això segons vosaltres, enraono tant be!

ESCENA VII

Surt en LLUÍS entusiasmat amb un paper a les mans.

LLUIS. Maravellós. Espetarrant.

RAMÓN. Ola ¿ja has arrivat?

LLUIS. (*Baixant.*) Ai nois, això es maravellós.

JOVE 1. Pensaba que ja t'havíes perdut.

LLUIS. Fuig home; sinó que mirant aquestes meravelles un s'encanta.

QUIRSE. Es a dir que li agrada.

LLUIS. Ja ho crec. No recordo haver vist rés, fora del Montserrat, que m'hagi cridat tant l'atenció.

ANGEL. Es molt maco tot això!

LLUIS. I tant noi... Mira, jo ja hi prés un determini.

ELS JOVES Quín?

JOVE 1. Alguna bogería seva.

ANGEL. Digues, Lluis.

LLUIS. Doncs que quant hem casi, en contes d'anar a visitar les grans ciutats, vindré al Montseny, ¡oh, deu ser deliciós passar la *luna de miel* a sota d'un garrofé!

TOTS. Ja, ja, ja.
ANGEL. Sempre d'humor.
LLUIS. Psehe! ¿Què vols que fassi? Com que pago igual contribució, si n'estic com si no n'estic, doncs m'estimo més estar-ne, qu'al menos es més bo per la salut.
TOTS. Ja, ja, ja,
RAMÓN. (*Baixant amb en Jordi.*) Qué diu aquest, què diu?
JORDI. Lluís, ja has fet forçes apunts?
LLUIS. Sí. Els que hi tingut necessitat.
QUIRSE. Escoltin, sinyorets. Volen pendre alguna cosa?
ANGEL. No, gracies.
ELS JOVES Gracies, gracies.
QUIRSE. No siguin tontois. Menjaràn un moç.
ANGEL. De cap de les maneres.
QUIRSE. Encare tením mitj anyei.
TONI. (*Per ell.*) Renoi; jo que m'hi quedat amb gana!
ANGEL. Pró si no tením ganes de menjar rés.
QUIRSE. Doncs beure al menys.
ANGEL. Això si que li aceptarém. ¡Fà tanta calor!
QUIRSE. Apa dós, Toful, ompla la porrona i porta aiguardent.
TOFUL. Està bé. (*Entra a la masía.*)
QUIRSE. (*Als joves.*) Els agrade l'aiguardent?
JOVES. Sí, sí.
LLUIS. Refresca.
JOANIC. (*Sospirant i amb veu baixa.*) Qui pogués sé d'eis! Deu meu, qui pogués sé d'eis!
ANGEL. (*A Quirse.*) I fa molt temps qu'el noi d'en Jepic es a ciutat?
QUIRSE. Uns vuit mesos.
ANGEL. Ja. (*Continúan enraonant baix.*)
NARCIS. (*Als pastors.*) Veièu, veièu, lo que os deia jo.
RUFAS. (*Amb vivesa.*) Sí, pro...o, funo,..oi m'agra...–dari...ia estar-hi de bó...o.
NARCIS. Caia, cap cigrany. El jovent d'avui no hi pot anar a ciutat. Sou massa plagues.
RUFES. (*Enfadant-se.*) Fu...unooi...!
NARCIS. Avans sí. ¡Com qu'eram més bons xicots!
RUFAS. Na...arcís!
JANOT. ¡Caièu! ¿Què diràn els sinyorets?

NARCIS. Caièm, més val.
RUFAS. Ca...aiém, sí.
ANGEL. Està motxo en Joanic.
QUIRSE. No s'ho cregui, sinyoret Angel.
JAN. Ja li diré jo. Està enamorat, el noi.
ANGEL. Ah...
JOANIC. ¡Jan! sempre tinc de sentir-me per tú, lo mateix «Està enamorat el noi» ¡Malvinatje!
ANGEL. (*Anant-l'ho a trovar.*) I pot ser no sabs la casa?
JOANIC. Ai! sí que la sé, creguim! (*Surt en Tòful amb la porrona plena i una ampolla amb aiguardent.*)
TOFUL. Si són servits?
QUIRSE. Apa els que vulguen veure.
JORDI. ¡Ajajà! La porrona. (*La pren.*)
QUIRSE. Ja hi sab beure.
JORDI. (*Beu ben alt.*) Es clar que sí.
LLUIS. Jo no, veu. A mi'm tindràn de portar dos vasos.
RAMÓN. Dos?
LLUIS. Home es clar. Un pel ví i l'altre per l'aiguardent.
ELS JOVES. Bàrbaro. (*Els joves van bebent. Molta animació i vida.*)
QUIRSE. Tòful, porta gots també.
RAMÓN. I aigua.
QUIRSE. I el siyó aiavons.
TOFUL. Bé, bé. (*Entra a la masía.*)
QUIRSE. Es a dir que vosté no sab veure amb la porrona.
LLUIS. (*Sapiguent-li greu el dir-ho.*) Home, ja veurà; no hi estic acostumat... Com que soc fill de castellans.
QUIRSE. A ja. (*Els joves s'en riuen i ell s'enfada.*)
ANGEL. (*Continuant la conversa.*) Aquí trovo més inspiració. Joanic. Hi trobo més vida, i hem sembla qu'el sol hi brilla més.
JOANIC. Doncas a mi no hi ha res que m'encanti. Esguardo la plana immensa com una cosa indiferent. Miro'ls arbres i al fixar-me en son tronc, igual sempre, sento aburrir-me més encare; pró lo qu'hem fa més rabia de tot, son les

montanyes d'icí devant. Jo voldría sé un gegant de rondaye per ensorrà aqueixes rocaçes qu'hem tancan en mitj d'aqueix isolament i no'm xican veure el yoc dels meus somnis. (*Amb veu baixa:*) Ayà, d'enllà s'hi trova la ciutat... ¡La ciutat!

ANGEL. (*No comprenent-lo.*) Joanic! com t'has cambiat!

JOANIC. Es que ¡ai de mí! tinc aferrada en mon cor una impossible esperança i un anyorament molt gran.

ANGEL. Tú anyorat?

JOANIC. Sí, sí i força. Aquí dalt visc rodeijat de fosca i jo voldría caminà cap a la yum.

ANGEL. Vui enraonar-hi amb tú, Joanic. (*Tús. Tòful surt de la masía amb un canti i dos gots.*)

TOFUL. Els gots i l'aigua.

LLUIS. Vinguen. (*Agafa un vas l'ompla de ví i veu.*) Es bó aquest ví.

JORDI. Sí que ho es.

LLUIS. A veure, l'aiguardent ¿quí'l té?

JORDI. (*Senyalant a un jove.*) Aquell. (*Lluis, després de pendre la bota, beu.*)

QUIRSE. I aont han anat a dinar?

ANGEL. A ca'n Xic.

QUIRSE. Pró per qué no venían a icí?

ANGEL. Mercès, pró com que sabía que per aqueixa diada vostès s'ajuntaben, no ho vareig indicar. Allí sí. Com que ja es una casa per l'efecte.

QUIRSE. (*A Angel.*) I no s'han arribat fins a cap fon?

ANGEL. No més fins a l'ermita de la «Verge del Miracle».

QUIRSE. Ah! ja, es un yoc bonic, ja.

ANGEL. Encantadó.

LLUIS. Es molt poètic. Sobre ella, hi fet uns apuns qu'hem valdràn molt.

ANGEL. Comprenc molt bé qu'els genis de la literatura, per escriure sos grans poemes, teníen de buscà paratjes ben hermosos, perque els hi servissin de jardí pera les seves muses. I aquell lloc ho sembla un d'aqueixos jardíns. Hauríau vist, qu'al arribar-hi, un vol de gaules sh'a aixecat i xisclant semblave qu'ens donguessin

el bon día. ¡Com hi regne a n'aquell lloc la primavera! ¡Com hi fantasiaba el meu esperit que s'enamora de les belleses de la Natura! Els encontorns de l'ermita estàn plens de vinyes, aont les branques dels ceps, bó i enlleçant-se, fan una muralla de verdura. En sos rònecs murs, cuberts de molça, mils i mils d'aus hi niuen. Esbarçada pel camí la violeta del bosc, aixeca amb magestat de reina, la corola morade que l'aire capritxosament fa moure. Hauríao vist, com el papelló, movent ses ales frèvoles, donaba a cada flor son bés de primavera... i mentrestant, la fetxada de l'Ermita es contemplaba rogenca pel rosec de les pàlides vesllums d'aurora. Al esguardà tot aquell encant no sé lo què ha passat en mí. Una frisança, una alegría estranya ha invadit el meu cor; allavores hi corregut a l'Ermita, hi pujat a son vell campanà i ¡quín hermós panorama se m'ha presentat a la vista! ¡Que gran el veia'l món! Allà dalt semblava el rei de tots els reis, perque tenía per corona el Sol. (*Respirant amb força.*) ¡Com hi respira-ben els meus pulmons malalts! (*Trancisió.*) De sobte han arribat fins a mí els càntics d'uns pastors qu'alegrois anaven a pasturar son remat per la serralada, i escoltant son cant de ditxa i pau, un èxtasis ha enfebrit mon cor, els llabis se m'obríen i reien, mentres que els ulls se m'omplíen de llàgrimes i (*amb ànima*) allavors hi agafat el troç de corda de la campana, d'aquella pobre campana morta i he comensat a brandarla, a tornar-li la vida, i ses balallades com si fossin de la campana més grosa del món, perdent-se per l'espai semblaven que volguessin despertar una vida nova... i aquella veu de bronze es barreijaba amb el cant dels pastors i amb el meu de joventut... (*Canta.*)

De roses catifada
Trapitgém la terra,

Les gaules en contes de fugir esporuguides, anaven acostant-se, acostant-se més, i rodeijaben la torra i tot semblava una sola veu. El ganinc, gananc, de la campana, el xisclet de les aurenetes, els refilets dels rossinyols, el cant dels pastors, i el de vida que els meus companys hem cantaven. (*Tús. Els joves se l'han escoltat amb devòció i com si una força els hi obligués, canten amb veu tremolosa:*)

CHÔR. I mai cap aresta
Ens traspasa el peu
¡Oh santa joventut!

ANGEL. ¡Qué gran era per mí tot allò! M'ha semblat de que passave per l'espai, l'àngel de l'amor i de la ditxa entonant amb veu plena una «Aleluia de Primavera Triunfal». Allavors hauría volgut sé'l pastor qu'allà, molt lluny veia i al contemplar-lo li tenía enveja, i tenía enveja a n'els aucells que veia volar per demunt ma testa, perque estàn més aprop dels núvols que nosaltres; tenía enveja an els papellons perque besan día i nit a les flors hermoses i tenía enveja an aquestes flors hermoses perqué's nodreixen amb aigua de núvols blaus i es donen breçolades per l'aire que mon cos desitja. (*Respirant.*)

QUIRSE. (*Enternit.*) Qué bo es sinyoret Angel!

RAMÓN. Noi, t'expliques com un home, pro un altra vegada no la contis aquesta mena d'alegría a devant nostre perque no la sabém entendre i ens posèm de mal humor.

ANGEL. (*Somrient.*) De debó?

RAMÓN. De debó, nosaltres no'n som de poetes.

ALGUNS JOVES. Gens.

JORDI. Jo no la conec a Donya Poesía. ¿I tú, Lluís?

LLUIS. (*Ingènu.*) Una mica.

JORDI. (*Rient.*) Vaia un altre.

ELS JOVES (*Rient.*) Ja, ja, ja.

ANGEL. (*Seriós.*) No hos enrieo.

JORDI. No home, pró aquest m'ha fet gracia, sabs?

¡En Lluís poeta! ¡el xicot més aixelebrat del món!

LLUIS. Jo aixelebrat? No ho puc ser quant hi fet la carrera d'arquitecte en quatre anys.

JORDI. Calla, pastetes.

QUIRSE. I vostè, sinyoret, ¿que no vol beure?

ANGEL. Sí; sí.

QUIRSE. Doncs, apa.

RAMÓN. I que brindi.

ELS JOVES I PASTORS. Sí, que brindi.

ANGEL. Brindaré. (*Pujant a dalt d'una cadira i en mig de l'escena.*) Brindo per la poesía, per la germanó i l'amor, símbol de vida. (*Algúns joves li tiran els poms de violes i ginestra. Altres traient-se la barretina cridan* Bravo, Bravo; *els pastors s'ho miren extranyats, no comprenent aquella alegría, i en Joanic i Noi Rufas, com si despertessin a una nova vida cridan entusiasmats i aplaudeixen. Comprenguis be tot això.*)

JAN. Narcís ¿per qué no'ls hi dieu rés a eixos joves?

NARCIS. No en tinc necessitat.

JAN. Per qué? (*En Lluís mira la fatxada de l'Ermita.*)

NARCIS. Perque ja s'ho diuen eis mateixos. ¿No has sentit el sinyoret Angel ayavors?

JAN. Sí.

NARCIS. I dós.

LLUIS. Mai no diría què pensava, avi?

QUIRSE. Qué?

LLUIS. Si'ns deixaría les claus d'aquesta ermita?

QUIRSE. Es clar que sí. (*A Jan.*) Pòrtales, Jan.

JAN. Hi vai. (*Entra a la masía.*)

LLUIS. Es molt antiga, a jutjà per la fatxade.

QUIRSE. Ui! ja ho crec!

LLUIS. I quin Sant n'es Patró?

QUIRSE. Sant Benet gloriós.

LLUIS. Ah, ja.

RAMÓN. Apa, Lluís, prepara els apunts.

LLUIS. No necessito que m'ho diguis.

JAN. (*Sortint amb les claus.*) Aquí hi ha les claus, ¿obro?

QUIRSE. Sí. *(Jan obra.)*
ANGEL. *(Baix a Quirse.)* Feu qu'els pastors també hi entrin, ho necessito.
QUIRSE. Bé. *(Als pastors.)* També hi podèu entrar vosaltres, no?
ELS PASTORS. Sí, sí.
ANGEL. Tots, tots.
LLUIS. Entrèm, doncs. *(Tots van entrant.)*
TONI. *(Badallant.)* Tòful?
TOFUL. Què vos?
TONI. Tens pa?
TOFUL. Vés al dimoni. *(I entra a la ermita.)*
TONI. Renoi. Ja veuràs. *(Puja a la masía.)*
ANGEL. *(A Joanic qu'anave a entrà.)* Joanic! espera-t.

ESCENA VIII

JOANIC i ANGEL

ANGEL. Ara qu'estèm sols, digam, Joanic, ¿què tens? Desitjo compendre-t.
JOANIC. Ah! sinyoret! sí, jo tinc ganes de contar-li tot, tot; puix vosté es l'únic qu'hen pot compendre.
ANGEL. Jo?
JOANIC. *(Ingènu.)* Vostè, perque es poeta.
ANGEL. Qué dius?
JOANIC. Ho he dit bé vritat... »poeta». Encar me'n recordo. Oi que ho es, sinyoret? Mai m'ho va volguer dir vostè, pot ser perque no s'ho pensave que ho era.
ANGEL. Aixó.
JOANIC. Pró jo'l vareig entendre.
ANGEL. Tú?
JOANIC. Sí. Que no tindría anyorament ni frisança el meu cor si no l'hagués comprès.
ANGEL. *(Amb interès.)* Parla, Joanic.
JOANIC. Jo só, com la veya campana de l'Ermita. Com aqueia campana morta, que vostè ha dit. Eia penjada a dalt del cloquer mitj enrrunat i sent-se que ningú se'n recordés d'eia, no era res més qu'un troç de bronze sense servei; pro vostè, plè de vida, encomenant alegría a tot lo

del séu entorn, l'ha feta plorà i riure, ha fet que ses bateiades, perdent-se per l'espai, no despertessin una vida nova, sinó una vida morta, i aïavons la pobreta campana, la campana isolada, ha sigut com les altres campanes del món, perque com eies també te batai.

ANGEL. ¡Es cert això!

JOANIC. Doncs jo só igual, igual. Jo vivía a icí isolat i no era res més qu'un troç de carn qu'es beiugaba, sense sentiments, ¡sense res! pro va pujar vostè i hem va despertar a la vida.

ANGEL. I còm?

JOANIC. Les seves impresions per les coses gaies; aqueis versos que cada jorn de bon matí sentats a l'ombra d'un saule hem yegía; la seva fe i desitj per lo desconegut, hem varen fer compendre que havía més món qu'aqueix cim, que jo era com els altres homes i que com eis també tenía cor i .. i aiavors vareig apendre de plorar i riure i de balbuceijà, com el marrec que crida per primera volta a la mare, el nom de l'anyorada Barcelona.

ANGEL. *(Que ja el comprèn.)* Joanic, el teu cor, flor qu'esclata l'hermosa primavera de la vida, somnía un nou viure, una llivertat d'esperit per a fruir de les grandeses mondanes, de aqueixes meravelles ignotes, que dés d'aquí, segons tú, no podràs coneixer.

JOANIC. *(Amb veu trista.)* Jamai, sinyoret!...

ANGEL. Are les aprecio bé les teves queixes, el per qué t'aborreix aquest isolament, i el per què de trovà les montanyes massa altes. *(Tús.)*

JOANIC. Mi friso en aqueix recó de món i voldría anar-me-n. *(Pausa.)* ¡Qué trista es, la voluntat de la vida! Are jo, té, hem tinc d'estar a icí per força, entremitj de gent bagarra que no'm sabràn compendre; que tal volta se'n riuràn de mi i ofegaràn amb ses riaies mes inspiracions. ¡Això es terrible! que jo hi voldría anar a ciutat qu'es trist sentir-se ales... i no poguer volar! sí, voldría ser com l'aureneia que deixant son nieró d'argila devai del ràfec d'una

teulada, fui xisclant de goig vers al món de la vida, vers la terra del sol, vers a l'horitzó alboríssim, que veu enllà d'enllà... pró no puc! a icí haig de quedar-me, i rodeijat de montanyes haig de morir-me... (*Tomba la vista vers al lluny i diu amb força; amb tota l'ànima.*) ¡Ciutat!... ¡Oh Ciutat! qui't pogués coneixer!... Com hi respiraría ayà! ¿No es vritat, sinyoret Angel, qu'ayà la vida es més vida? Jo aquesta Barcelona me l'imagino gran, immensa; veient-s'hi sempre gent extranye, coses noves, sentint-s'hi per tot arréu riaies, cants d'amor, himnes d'alegría. *(Poc avants hauràn sortit dos o tres de l'Hermita rient.)*

JOVE 1. Que resi aquell qui vulgui... ja, ja, ja, ¡vivím per riure!

JOVE 2. Riém nosaltres. (*I tirant-se flors pel cap i rient com folls desapareixen.*)

JOANIC. Això, alegría! Alegría! (*Pausa.*) A ciutat el temps passarà depressa com el vent. Les hores se conseguiràn les unes a les altres mentres que a icí els minuts són eterns, interminables, més iarcs que les hores ayà baix.

ANGEL. Joanic, el teu desitj et fa veure una ciutat de color de rosa, resplandenta de llum i plena de vida.

JOANIC. Vida... A la força n'hi ha. Molta més que a icí. ¿Què som nosaltres? Pobres ànimes que vivím el minut present; qu'el demà nostre serà igual que l'avui; que no més coneixem a la veia campana de la vila qu'ens crida de bon matí per a que sortím a pasturar les besties; que vivím durant el jorn sols, sense la companyía d'una ànima pariona a quí poguer explicar els sentiments qu'are s'ofeguen. ¡Això no es viure! Això es ser un roure qu'es beiuga.

ANGEL. ¡Quína força té'l sentiment! I per quines manifestacions més diferents és desperta! Tú anyores la ciutat, jo la montanya. Tú per compendre un món, desitjes Barcelona; jo per compendre el verdader, hi necessitat aquest cim.

JOANIC. Què diu?

ANGEL. Lo cert. ¿No sabs, Joanic, que la verdadera vritat de la vida es la Naturalesa, i que a ciutat, aquesta vritat no existeix? Jo que l'hi buscada tant, aquí li trovada.

JOANIC. A icí? Oh jo no ho entenc.

ANGEL. Tots els homes de sentiment, desitjan una vida emmotllade a son modo de pensar.

JOANIC. (*Mirant amb vista perduda.*) Sí, sí.

ANGEL. ...I els poetes, que pel sol fet de ser-ne tenen més sentiment qu'els altres homes, en desitjen una de més pura encara, en desitjen una de perfumada amb flaire de llir, que siga tota llum... ¡tota poesía!

JOANIC. (*Decaigut.*) Hem perdo, hem perdo...

ANGEL. Escoltam, Joanic.

JOANIC. (*Amb veu molt trista.*) Vosté vola molt amunt i jo no hi se mirar tan enlaire... ¡Hem perdo!... ¡hem perdo!...

ANGEL.. El meu esperit fantasiós desitja lo desconegut i al trovar-se voltat de tanta calma, al esguardà aquesta alfombra immensa que catifave amb son erbam i flors la terra que petjaba; aquestos abets altíssims i saules ploranés; al poguer contemplar com se fonía la vesllum del día, per donar pas a una nit de Maig serena, cantada per les gaules i perfumada per l'aroma de flors montanyenques; al veure anguileijà al riu Besós, com serpent de plata per entre'ls colls de la Serra de Berti i com s'esfumaven per son entorn les cascates de blanca espuma; al poguer fruir l'espectacle de com es retrataven en un pèlac d'aigua clara els argentats raitjos de la lluna; al sentir-me, sense donar-me-n compte, de bon matí subjugat al esguardà com el sol sortint per darrera la calma del «Pic del Home», esbarçaba sa llum per les montanyes veines; al sentir l'escallot de les vaques qu'els ecos repetían, el floviol qu'algún rebadà, com altre aucell feia que refilés. (*Desd'aquest moment, i a intervals, se sentirà molt lluny, un toc de floviol)* o be el pastor que cantant

una cançó de la terra acompanyat del ca se allunyabe, van despertar a dintre meu l'encís somniat ¡el poema de la Natura! i al compendre-ho ¡quína febre, Joanic! ¡Com hem sentía atret pel sentiment qu'ofegaba el meu cor i que'l volía llençà d'ell, com sospir d'enamorat... i fou allavors quant hem sentí poeta; quant vareig escriure el primer vers, puig mirant al Montseny, el meu esperit fins allavors adormir desplegà amb amor de bat a bat ses ales blanques. (*El floviol para i se sent una veu perduda; una veu ultraterrena que canta la «Poesía dels Prats».*

CANT

Al cim d'eixa muntanya,
Mirém d'aprop al sol,
Al cim d'eixa muntanya,
Refila el rossinyol.
. . . . . .

La cançó ha anat allunyant-se. Altra volta se sent el floviol molt lluny. Pausa.)

ANGEL. (*Que s'ho ha escoltat extasiat.*) Sents, Joanic?

JOANIC. (*Amb indiferencia.*) Sí. Es un rebadà. Jo'l sento cada día. Es un de tants.

ANGEL. No, no. Es la veu de les muntanyes. Es la poesía dels prats. ¡Es la flor de la nova vida! (*Pausa. Angel mira la muntanya. Joanic per no poguer compendre a Angel, pegant-se cop al cap, cau a sobre d'una cadira.*)

JOANIC. ¡No só ningú! ¡No sé rés! ¡Pobra de mí!

ANGEL. (*Aconçolant-l'ho.*) Joanic, Joanic.

JOANIC. ¡No se rés!...

ANGEL. Sabs igual que jo. El teu sentiment es de poeta. (*Joanic se'l mira amb els ulls ben oberts.*) Sí, Joanic. Ho ets, i sense donar-te'n compte. El poeta neix; no es fa.

JOANIC. (*Aixecant-se.*) Pot ser sí ¡quí sab!... (*Pausa.*) Pró jo voldría viure en la ciutat, per dú una vida agitada.

ANGEL. Jo en la muntanya, per somnià.

JOANIC. Jo vui viure entre mig de burgit i rialles.

ANGEL. Jo vui solitut i calma. (*Pausa.*)

JOANIC. (*Que li sembla no poguer ser el sentiment del senyoret Angel.*) Misteri... misteri ..

ANGEL. No. Es el contrast qu'es trova; pró nostres cors s'entenen; ells sufreixen per lo mateix; sufreixen l'anyorament d'una vida desitjada, d'un somni esperançat, que la trista realitat allunya.

JOANIC. (*Comprenent la realitat de la paraula i amb les mans entre els genolls s'assenta.*) Allunya, allunya...

ANGEL. (*Mirant-se'l amb compassió.*) Pobre Joanic!...

JOANIC. (*Amb veu de llágrimes.*) Compadeixim, sinyoret Angel! No puc riure! (*Pausa. A dins de l'Ermita se sent burgit i rialles.*)

ANGEL. Ells, els meus companys. Despertém-se. (*Pausa. Joanic amb ulls espantats mira al no rés, i presentint el desengany de la realitat, murmura.*)

JOANIC. Sinyoret! Vostés se'n aniràn i aqueix ambent de vida qu'han portat, s'esfumarà com boira d'istiu.

ANGEL. (*Amb resignació.*) Què vols fer-hi, Joanic! La obligació hem crida a ciutat i per força haig d'anar-me-n d'aquestos llocs qu'estimo.

JOANIC. Jo no sé resignar-me. (*Pausa. Es mira'l senyoret Angel; s'aixeca, va a trovar-lo i baix li diu amb desig.*) Sinyoret Angel, si jo pogués venir amb vosté! Ayavons sí que viuría... mentres qu'ara, seré un buvé sempre. (*I roman dret al mig de l'escena un rato. Pausa. Després amb un arranc de desesperació es tapa el rostre amb les mans i murmura.*) ¡¡Es terrible!!...

ANGEL. Joanic, si'l teu avi ho vol, vina a ciutat, qu'el senyoret Angel t'obre els braços.

JOANIC. (*Amb alegría.*) Es cert aixó?

ANGEL. Sí.

JOANIC. (*Abraçant-lo.*) Gracies.

ESCENA IX

Els mateixos i els joves i pastors que surten de l'Ermita.

LLUIS. (*Mirant-se l'Ermita.*) Verdaderament es ben romàntica, aquesta Ermita.

QUIRSE. Es molt veia.

LLUIS. La seva arquitectura m'indica que fou construída en l'Edat Mitja ¿no?

QUIRSE. (*Rient.*) Això no ho sé, jo.

RAMÓN. Ni ell tampoc, no's penseo.

LLUIS. Aquest Ramón es un vespa. Hem sembla que tenint la carrera d'arquitecte ho puc sapiguer tot això.

RAMÓN. Pró si tú ets un arquitecte de barraques de burots.

JOVE 1. (*A Ramón.*) Vaija, callèu.

JOVE 2. (*A Lluís.*) Fes apunts, tú.

LLUIS. Es clar que'n faré.

JORDI. I doncs, que no has entrat, Angel?

ANGEL. No, com que ja la he vista, sabs? M'hi quedat amb en Joanic.

QUIRSE. A vostés no'ls hi agradaría viure aquí dalt, eh?

RAMÓN. Una temporada, sí.

JORDI. No'ns desagradaría.

QUIRSE. Pró se'n cansaríen molt aviat, eh?

RAMÓN. Es clar, fets a ciutat. Allí, com que un hi trova més expansió, l'hi agrada més. Desenganyis, som joves.

QUIRSE. (*Per éll.*) Qué diferents del sinyoret Angel!...

JORDI. No hi ha estat mai vostè a ciutat?

QUIRSE. No; mai de la vida m'hi mogut de icí.

JORDI. Doncs les devéu coneixer pam a pam aquestes muntanyes?

QUIRSE. Ui, ja ho crec. ¡Fins les hi he posat carinyo!

RAMÓN. Pró deu ser aburridíssim tenir de viure sempre en aquest recó de món; separat dels homes... Ux, Deu m'en reguart!

QUIRSE. No ho cregui; no ho es d'aburrit. El cas es sapiguer-hi viure. (*Pausa.*) Miri, jo en aquest cim, i hem poden ben creure, m'hi trovo tant

bé com un rei en son palau, i, ah! no es creguin, que també'n só de rei. Rei de tot lo meu, i força rei, perque so lliure, ben lliure. Al cim d'aqueixes muntanyes no hi pujan les lleis del món. ¡Les nostres lleis, són les de Deu! Tampoc enveijo rés, perquè fins só tan savi com els savis d'ayá baix. (*Els joves es miran i no poden aguantar-se el riure.*) No se'n riguin, no; que els lletrats de Barcelona, tot i endevinant el curs dels astres i altres coses maraveyoses, no sabràn mai compendre les paraules del vent... i jo sí. Jo l'entenc sempre! quant m'explica la Doctrina del Creador. No sabràn yegir tampoc el yibre sense yetres que jo yegeixo sempre; i saben quín es aqueix yibre? Doncas aqueixes muntanyes. (*Els joves no comprenen a l'Avi.*) Jo, en cada gorc, en cada single, en cada fondalada, hi entrevei un capítol del yibre sant de nostra historia; en cada ròque, hi vei un miracle; en cada roure hi vei un gegant i en cada riu una yegenda. (*Pausa.*) Veigi, doncas, si n'hi estic de bé a n'aquí dalt i de que com un pobre pastor, un vei muntanyenc, es tan savi, com els savis i es tant rei com els reis. (*Pausa llarga. Tots els joves es miran i s'arronsen d'espatlles.*)

RAMÓN. (*Després de mirar el rellotge.*) Tú, Angel, comença a ser tard.

ANGEL. Sí, tindrém de tornar a casa'n Xic.

JOANIC. (*Baix a Angel.*) Ja se'n van?

ANGEL. Et comprenc, Joanic. Tornaré. (*Als joves.*) Avans d'anant-sent, cantèm com bons catalans i mirant al Montseny, un himne a la patria.

TOTS. Cantèm.

MÚSICA

ANGEL. (*Recitat.*)

«Doueuse les mans
Ciutat i muntanya;
Cantèu com germans
La bella sardana.»

(*Alguns joves i pastors fan la típica rodona, i canten:*)

CHÔR. Ets Catalunya de la terra rosa,
Ets de son jardí, bonica poncella;
Ets de lo món, la terra més bella
Ets de l'Espanya, regió xamosa.
Per un amor sens fí et sents breçolada
I ton breçol lo guarden atlètics titants.
Ets dolça mare, pels catalans,
Del cel de sa vida, l'estrella preuada.
Tos raitjos daurats s'escampen arréu
I treus un tresor de tes fèrtils entranyes,
Pujèm catalans les altes muntanyes
I entonèm al cim un cant a Deu.

EL REBADÀ. Quan el sol apunta
Surto amb el remat
I flairant ginestra
Me'n vaig enllà, enllà.
Les cançons que canto
Me les han dictat
Els auceis dels boscos
Qu'hem coneixen ja.
De les flors qne cullo
Un remei ne faig
I el duc a la Verge
Que m'estimo tant
I al fer-ni ofrena
al peu de l'altar
La Mare amorosa
Somriu de bondat
I fa la Regina
A n'aquest rebadà
Que lo yop no vinga
A lo seu remat.

CHÔR. Eix amor ningú l'allunya
Aixequém els nostres cants
I cridém com bons germans,
Visca! Visca Catalunya!

PARLAT

TOTS. Molt bé.

ANGEL. Avi Quirse'ns ananèm ja.

QUIRSE. (*Donant-li la ma.*) Pasi-ho bé, sinyoret; m'agradat molt de veure'l.

ANGEL. A mi també.

QUIRSE. Perque no ve a passar com l'altre any una temporada entre naltros?

ANGEL. (*Tús.*) Ja'm convindría, no's creieo, perque

no estic del tot curat. La tós hem reventa molt.

QUIRSE. I doncs? Vingui, home.

ANGEL. No puc. ¡La mamà es trova tant sola si m'en vaig!

QUIRSE. Que vingui, també.

ANGEL. Està malalta i no li convé el viatjà.

QUIRSE. Ah! Qué li farèm, ayavons?

ANGEL. Miri, paciencia.

RAMÓN. Apa, Angel.

ANGEL. Sí. Ja tornarém a passà, eh avi? puix per anar a Montmeló ens ve de camí.

QUIRSE. Ja'ns veurém, aixís.

ANGEL. Adeu, Joanic!

JOANIC. Oh! sinyoret, amb vostès se'n va l'alegría.

ANGEL. Demanao a l'avi i pot ser tú vinguis a radera d'ella.

JOANIC. Deu ho fassi.

ANGEL. *(Als pastors.)* Adeussiau tots, companys.

NARCIS. Passio bé.

ELS PASTORS. A reveure.

ANGEL. Si Deu vol.

ELS JOVES. Adeussiau, bona gent.

ELS PASTORS. Deu els guardi. *(Els joves s'en van rient.)*

ESCENA X

Els pastors menys TONI i JEPIC. Joanic mira com s'alluuyen els joves. Pausa.

JOANIC. *(Baixant.)* Avi, se n'han anat. ¡Son fora!...

QUIRSE. Sí, son fora ¿Què vols fer-hi, Joanic? No's podíen pas quedar. *(Els pastors s'estàn al fondo mirant com els joves s'allunyen.)*

JOANIC. Tant content qu'estava perque eran a icí. *(I s'assenta. Les rialles dels joves van perdent-se.)*

NARCIS. Que contens se'n van. Dóna bó de véure'ls, oi?

JANOT. En bona fe. *(Els pastors baixan; i Noi Rufas, com un enza, encara mira als joves.)*

RUFAS. *(Trist.)* ¡Eis se'n va...an a viure a ciu...utaat!

JAN. ¡Com reien!

RUFAS. *(Baixant cap-ficat.)* Fo...orça, fo...orça. *(Enfadantse de sobte.)* Vaija, jo no hi podré ana...a

mai a ciu...utat. Això m'enfa...ada a mí, ves.

NARCIS. ¿Què tens, Rufas?

RUFAS. ¿Què tinc? Doncas que tot hem su...urt al re...evés, a mí. Jo...o qu'hem creia anar-hi qu...uan sigués soldat... ¡té, festa fu...usca! ¡Trec número alt!

TOTS. (*Rient.*) Ja, ja, ja.

RUFAS. No rieu, no, que m'e...enfado. Jo, ja estic tip de goità... aqueixes montanyes. Renoi.

TOTS. (*Rient més encare.*) Ja, ja, ja.

RUFAS. (*Cridant amenasadó.*) Que prou, que prou...

QUIRSE. Què es això? (*Tots callen. Pausa.*)

JOANIC. Un altre que també s'anyora!

ESCENA XI

Els mateixos i TONI qui baixa de la casa.

TOFUL. Tú d'aont baixes?

TONI. (*Que encara ramuga.*) Oi vés de dalt.

TOFUL. Ja ho vei; pró què hi has anat a fer a dalt.

TONI. Jo? (*Rescant-se el cap.*) Doncs, doncs... a dormir.

TOFUL. Embustero.

QUIRSE. Vaja, xiqueo corre. Qué hi farèm si sempre té un budei buit.

JOANIC. (*Per ell.*) Tant de bó!!... Tant de bó!!!!...

QUIRSE. Qu'us arribaréu a Montmeló, encar?

JANOT. Sí, l'amo. Tú, Jan, no deuràs venir eh?

JAN. No, que m'espera aqueya.

TOFUL. Que volèu anar a cercar el de ca'n Tarat?

JANOT. Home, bé hem quedat aixís.

TOFUL. Dem-se pressa, ayavors. (*Entra a la masía.*)

NARCIS. En Jepic encar es a dalt?

QUIRSE. Deu ser-hi; mentres no hagi baixat pel corralot del radera.

TONI. Si hi es.

NARCIS. Què feia?

TONI. Rés. S'estava sentat prop de la yar, i amb les mans s'aguantaba la testa. (*Surt en Tòful amb dugues barretines.*)

JAN. (*Posant-se la que li dona Tòful.*) Somi, xicots.

UNS. Sí.
ALTRES. Aném.
JANOT. Que veníu, Narcís?
NARCIS. Hus acompanyaré un rato.
TOFUL. I tú, Joanic?
JOANIC. No, jo vinc.
JAN. Té d'anar sol, ei, ¿que no ho sabéu?
JOANIC. (*Contenint-se.*) Més val que cayi.
TOFUL. Apa, dós.
TOTS. Avant, l'amo.
QUIRSE. Adeussiau!
JAN. (*Quant ja son al foro.*) Jo m'en vai per icí.
TOTS. (*Rient.*) Ja, ja.
JAN. Apa.
TOTS. Apa. (*Se'n van. Jan per la dreta i pastors per l'esquerra. Quant ja són fora se sent la veu interna d'un pastor que li diu a Jan:*)
UNA VEU. Dóna recorts a l'Ignasó.
JAN. (*Una mica lluny, contestant.*) De part teva.

ESCENA XII

L'AVI QUIRSE i JOANIC

QUIRSE. Per què no has volgut anar amb eis?
JOANIC. No em plau. (*Pausa.*)
QUIRSE. Sempre eixa tristó, Joanic. Escoltam. Are estém sols i dígam. ¿Es per amor qu'estàs trist?
JOANIC. No l'Avi; no suspira mon cor per cap xicota. ¡Altri cosa desitja ey!...
QUIRSE. Quína? (*Amb ansia.*) Dígamela.
JOANIC. (*Després de lluità interiorment.*) Sí, es precís. (*Aixecant-se.*) Avi, jo vui anar a viure a ciutat.
QUIRSE. (*Sorprès.*) Tú?
JOANIC. Sí, vui anar-hi. El cor me la demana.
QUIRSE. (*Espantat.*) Joanic.
JOANIC. Jo só com els altres homes i amb aqueix pensament no sé resignar-me.
QUIRSE. Pobre de mí... No t'entenc.
JOANIC. (*Assentant-se als peus de l'Avi.*) Sí que m'entendrèu i hem dirèu que sí. Jo no so bó per pastor. Aqueixa vida que no més serveix per a

gent bagarra, la trovo miserable, tísica per l'esperit. ¡Es tan trist morir en el mateix recó de món que t'ha vist naixe! Ho trovo massa feréstec tot això... ¡hi regna tanta solitut aquí dalt! Veure sempre les mateixes cares, casi mai gent forastera, i quant ne vé i porten alegría... es per una estona ¡se'n va com l'aureneta que ha descansat un moment demunt d'una taulada! L'alegría en aqueix cim es no més qu'una boira que'l sol de la tristó torna a fondre. Avui mateix ja ho heu vist. Aqueis joves han portat una alenade de vida; de primavera... de la qu'are no més ne queda el record, la flaire... (*Pausa.*)

QUIRSE. I tant la desitjes?

JOANIC. Molt, molt. Aqueixa ilusió la tinc aferrada al cor i sobrepuja encar que no vulgui, a la voluntat de l'ànima.... Pateixo molt, avi, molt. (*Agafant-li una ma li diu amb nerviositat.*) El món es gran... Deu el va fer pels homes... i jo vui ser quelcom més que pastor...

QUIRSE. (*Que ja'l comprèn.*) Joanic, Joanic.

JOANIC. Hem comprenèu, Avi?

QUIRSE. Sí. (*Agafant-li el cap, li mira el rostre; a n'als ulls.*) Et comprenc. Ets jove, i tens l'ànima diferenta a la d'aqueixos pastors que't volten. Vols ésser i aquí't migres, ¿oi?

JOANIC. Sí. (*Pausa. L'Avi Quirse suspira apesarat. De sobte com si una idea trista pasés per son cervell diu ràpidament a Joanic.*)

QUIRSE. Pró qui t'empararà ayà baix? Qué faràs sense l'Avi?

JOANIC. El sinyoret Angel m'acuyirà. Es molt bó i molt ric el sinyoret Angel.

QUIRSE. (*Abatut repeteix monotament les paraules.*) El sinyoret t'acuyirà. Es molt bó el sinyoret Angel. (*Pausa. Després amb resolució.*) Ves, ves amb ey; ves a ciutat. L'Avi Quirse, no vol esgarriar-te les teves inspiracions; no vol esfumar-te els somnis.

JOANIC. (*Abraçant-li les cames.*) Oh l'Avi ¡Quín goig! (*Content com un nin.*)

QUIRSE. Ves, ves a ciutat. No hi fa res que'm quedi sol, ja me'n conformo mentres tu estiguis content. Ploraré molt, això sí; puix tú ets per mi el tot a la terra; ets l'únic que resta de ma familia; ets l'últim moixonet que s'acotxaba dessota més caigudes ales. Are l'aucei es gran i vol volar... Vesten ja que tú ho vós; pró quant siguis a ciutat a prop del sinyoret Angel, recordat de l'Avi Quirse, del pobre vei que tant t'estima, i que tal volta morirà d'anyorament sense tú.

JOANIC. Anyorar-vos, no, l'Avi, qu'es un mal molt terrible. Veníu amb mí ayavors.

QUIRSE. No puc, Joanic; no puc xicà eixes montanyes perque entre eyes hi tinc el cor, l'amor... ¡tota la meva vida! Eyes m'han vist naixe; en eyes hi donat mos primers passos; eyes han vist morir els teus pares, en el cel sían; t'han vist fer-te grandet a tú i... no, no. Vesten, si l'avi no't renya, si ja s'ho reflexiona, ja se'n fa càrrec que no seràs sempre aquei nen petit... petit, que s'adormía en sa falda contant-li rondanyes de gegants i bruixes. ¡Ja ho sé que no n'ets de nen! (*Aixugant-se'ls ulls.*) ¡¡T'has fet gran ara!!!!...

JOANIC. Hem mateu... Avi, avi...

QUIRSE. (*Acariciant-lo.*) Pobric; jo't fai plorar? No ho vui, que ploris... Vesten, vesten.

JOANIC. (*Aixecant-se neguitós.*) Quin sofriment... Pateixo. Si me'n anés l'avi s'anyoraría i jo no ho vui que s'anyori, que me l'estimo força, i amb tota l'ànima que me l'estimo... Deu meu. Si's morís el meu veiet jo'n tindría la culpa... i... ¡ai mare que m'ofego! (*Pausa. Es queda dret al mig de l'escena, pantajant, els braços caiguts. Abatut per la lluita. Poc a poc començant amb una convulsió casi invisible i acabant amb un estat nirviós àlgit, es tomba a mirá al lluny i arrancant un plor murmura.*) I ciutat? i aqueix ideal del meu cor pel qui tant he patit?... Ciutat... Vida... Llum... ¡Quína fosca! (*Pausa. Rápidament s'aixuga els ulls, i fent un*

suprém esforç, diu.) Oh! no, no!... Que quant fos ayà baix, si que patiría. ¡Patiría per l'Avi! i patiría més, molt més qu'are. *L'Avi, tombant el rostre perque Joanic no'l veigi, s'aixuga els ulls.*) Sí are ja pateixo, sí are ja ploro perque'l vei plorà a n'ell!!!... (*Tirant-se-li als peus i agafant-li les mans les petoneija. Molt lluny una campana toca l'*Angelus.) Avi!!... Avi!!!... del meu cor! Perdonéu-me. Jo no vui xicar-vos que també us estimo, i molt que os estimo; creiéu-me; puç sense vós hauría quedat sol a la terra, i que hauría sigut de mí? Mentres que vos m'heu fet de pare, heu guiat mos passos; m'hi escalfat a la vostre yar, i are que sou vei voléu que us xiqui? No, avi, no, ja no vui anar-me-n.

QUIRSE. (*Alegroi.*) Joanic, Joanic. (*Surt en Jepic i es queda escoltant.*)

JOANIC. No vui anar-me-n.

QUIRSE. I al teu sentiment, eh?

JOANIC. Un altre de més gran l'ofega.

QUIRSE. Quín?

JOANIC. El sentiment de gratitut.

QUIRSE. (*Besant-li el front.*) Fill meu!!...

JOANIC. Avi!...

QUIRSE. Beneit sentiment que yiga'ls cors que s'estiman!!...

ESCENA XIII

Els mateixos i JEPIC qui baixa de la casa. Porta uns rosaris.

JEPIC. Fas be Joanic, de no mouret.

QUIRSE. Vós, Jepic?

JEPIC. No't moguis noi. Escolta la veu de la sang. No't moguis del costat de l'Avi; la llei de familia ti uneix. ¡Quédat, quédat! Al seu costat no podràs pérdret.

JOANIC. No, no vui moure'm.

JEPIC. Aixís, aixís, abraçats sempre. Are qu'el teníu al costat vostre estrenyent-lo fort contra'l pit.

¡No'l xiqueo! ¡Jo ho hagués fet aixís amb el meu Tomàs, no ploraría are.

QUIRSE. Per qué plorèu?

JEPIC. ¡Es mort el meu fill!

QUIRSE i JOANIC. (*Llençant un crit.*) ¡Mort! (*Passan pel fons vells amb rosaris a les mans. Alguns de dol van acompanyats de nens.*)

JEPIC. Sí, Ciutat l'ha mort. El va acostumà al vici.

QUIRSE. (*Abraçant-lo més fort encare.*) ¡¡Joanic!!...

JOANIC. ¡Avi!

JEPIC. (*Plorant.*) Quédat, Joanic, quédat al costat del avi. No'l fassis plorar al pobre.

JOANIC. No, no.

JEPIC. (*Senyalant als vells que passan.*) Mireu. Potser algún d'eys també... Fill, fill meu! (*Pausa*). Are vai a resar per ei, perque Deu el perdoni. ¡Es lo únic que li puc fer are! (*I desapareix pel fons.*)

ESCENA XIV

QUIRSE i JOANIC. Deseguida ANGEL i JOVES.

QUIRSE. Has sentit, Joanic. En Tomàs ha mort a ciutat. Tal volta tú...

JOANIC. No, jo'm salvaría, que tinc força voluntat.

QUIRSE. Això no es valla pel vici. Recórdat de lo que ha dit el sinyoret Angel; «que malgrat de tancà els ulls, les oreies senten».

JOANIC. No ho sé això.

QUIRSE. Això ho penses perque encar la somníes.

JOANIC. Perdonèu-me. (*Apareix el sinyoret Angel.*)

ANGEL. Joanic?... (*En Joanic va a trobar-lo i amb tristesa li allarga la ma.*)

JOANIC. Passi-ho-bé, sinyoret Angel!

ANGEL. No vens?

JOANIC. No; perque no vui xicà a l'avi.

ANGEL. Ben fet. Jo tampoc puc venir a fruir de la poesía que m'ubriaga prop del Montseny, per no deixà també a la meva mare malalta.

JOANIC. La gratitut es lo primer.

ANGEL. Aixís Déu ho mana. Nosaltres proposèm i Ell disposa. Acatém les testes.

JOANIC. ¡Resignem-nos! *(S'abraçen. Poc avants han sortit els joves portant banderes i cistelles com a chor de caramelles. Ara entonen amb tristesa un cant, despedint-se de les montanyes.)*

MÚSICA

CHÔR.

Adeu altes muntanyes,
Adeu l'hermosa serra,
A tú mon cor s'aferra.
Que tens el cel tant blau,
¡Adeussiau!
Adeu fondes cinglades,
I clares fontanelles
Hont s'hi miren les estrelles.
En nit Primaveral,
¡Adeussiau!
I tú gaula cantadora,
I el rossinyol tan gentil
Que'n nits de Maig i d'Avril
Cançonetes entonau:
¡Adeussiau!!!
¡Adeussiau!!!...
(Els joves traspasen l'escena i desapareixen.)

PARLAT

ANGEL. Els meus companys m'esperen. Adeu, Joanic!...

JOANIC. (*Casi no poguent parlar.*) Passi-ho-bé!...

ANGEL. (*Avans de desapareixer.*) Si totes les ànimes que com aquesta viuen isolades al cim d'una montanya, haguessin nascut a ciutat, ¡quànts més n'hi hauríen en el món d'homes cèlebres...! (*Tús. S'en va.*)

ESCENA XV

JOANIC i QUIRSE.

En el lloc hi regne un silenci sepulcral. Les muntanyes enfosquint-se semblan anar a joc. El sol ponent esbarça la llum vermellenca pels pics més alts. Pausa llarga. Joanic mirant al entorn, murmura tremolant com si tingués fret.

JOANIC. L'alegría es morta!!!... ¡Es morta!... (*Apoiant-se en una roca, canta sanglotant, son cant de anyorança.*)

MÚSICA

CANT

Adeu dolça esperança
Que un jorn vai somnià,
Avui plé de recança
¡Vull plorar!
Com boira de vesprada,
S'ha fos per no tornà,
La dolça estimada,
¡Vui plorar!
Moixonets que'n voladuries
Corrèu boscos enllà.
Parèu vostres canturies,
¡¡Vui plorar!!...

(Se sent el xisclà esbogerrat d'un vol d'aurenetes.)

PARLAT

JOANIC. Avi, sentíu, sentíu. Són les aureneies. S'envàn iuny. Passen... ¡fugen!... (*Els xisclets van perdent-se.*)

QUIRSE. Són les aureneies de cada any. Eies tornaràn al prop estiu i tal volta tú... Vina... vina.

JOANIC. (*Tirant-se'ls peus del avi i plorant.*) Avi, avi...

QUIRSE. Aixís, veus. Ja no ets el noi gran; sinó l'infantó que cerca el consol del yayo. (*El gronxa com si fós un nen. Aquella veu qu'ha sentit el sinyoret Angel en l'escena VIII, torna a cantar la poesía de la muntanya.*)

JOANIC. Montanya en ioc de ciutat, sento que canta!

QUIRSE. ¡Montanya, Joanic, montanya! Frueix de lo que et dona eia. Sens lo què diu el cant? Doncs dorm escoltant-lo. (*Pausa llarga.*) Dorm... Dorm... (*Aquestes pauses deurán fer-se durar el temps convenient per a donar lloc a que's canti la 1.ª estrofa. En Joanic va adormint-se com si escoltés una rondalla. Comença la 2.ª estrofa.*)

QUIRSE. Pença, Joanic, que no som ningú, naltros. (*Pausa convenient.*) Pença que no som res més qu'uns arbres que Deu ha arrelat a montanya i que trasplantats es moren!...

JOANIC. (*Amb veu feble.*) Es moren... Es moren...
QUIRSE. Dorm... Dorm... (*La 3.ª estrofa ara comença; pró se sent molt lluny. L'escena es casi fosca.*)

MÚSICA

EL CANT DE LES MUNTANYES

Al Cim d'eixa muntanya,
Mirém d'aprop el sol,
Al Cim d'eixa muntanya,
Refila el rossinyol.
Al Cim d'eixa muntanya,
Se sent flaire de Cel,
Al Cim d'eixa muntanya,
Preguèm amb ferm anhel.
Al Cim d'eixa muntanya,
S'esboira la tristó,
Al Cim d'eixa muntanya,
Hi viu el Bon Pastor.

(El cant va perdent-se. Una tórtora canta sa trista cançó. Una claror ja grisa envolta el lloc. Ja arriba el misteri de la muntanya i Quirse encara murmura.)

QUIRSE. Dorm... Dorm!!!!!...

TELÓ PAUSAT

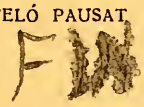

NOTES

1.ª Els autors recomanem en els Directors d'escena, cuidin en gran manera de qu'els pastors parlin amb l'accent muntanyenc.

2.ª El Cant de Joventut no ha de sentir-se fins després que l'Avi Quirse ha dit: «*El sinyoret Angel, qu'estic content.*» Avans el piano no més tocarà el motíu. Donada aquesta circunstancia els pastors poden incorporar-se en el chor, figurant anar a rebre an als joves.

REVISTA REGIONAL I LITERARIA

Dedicada al foment de l'escena ca

REDACCIÓ I ADMINISTRACI

Doctor Dou, 10, Ent.º, 1.ª

Aquesta revista surt en n
comtal ciutat quinzenalment. C
4 plares de literatura, tamany f
amb una secció de ressenyes d
funcions de teatre que tenen llo
les Societats católiques i 16 pl
en 4.r d'escullit folletí d'obres
el susdit teatre.

PREUS DE SUSCRIPCIO

Pagos a la bestreta

Per la Península:

Un trimestre	1'50
Un any (pago per adelantat)	5'50
» » (pago en el transcurs del any)	6'

A tots els suscriptors se reparteixen les obres enqua
nades.

Número solt, 15 céntims. — Número atrassat, 25 céntims.

BIBLIOTECA L'ESCÓN

Administració: Doctor Dou, 10, entressol, 1.ª

OBRES PUBLICADES

	Ptes.
El llas etern, d. en 3 actes,	2'
Senyors falta un artista, capritxo en 1 acte.	0'50
El pou de la fatalitat, disbarat en 1 acte.	1'
Nit de reis, quad. pas. en 1 ac.	0'50
L'hereu de la Baronía, tragedia en 3 actes	2'50
El gran día, sar en 2 actes	1'50
Per teléfono, diáleg humoristic en 1 acte.	1'
El seté no furtárás, joguina en 1 acte	1'
El Tenorio en Vilanoiés, pessa en 1 acte.	1'
Un moro desesperát, monóleg	0'50
El calvári de la vida, drama en 3 actes.	2'
La fantasma de Sant Telm pessa en 1 acte	1'
L'Envejós, drama en 3 actes	2'
La Nit de Totsants, joguina en 1 acte	1'
Redempció, quad. pas en 1 ac.	1'
Renocs, comedia en 1 acte	1'
Les Boires, d. íntim en 3 act.	2'
Un cap de núvol, d. en 1 acte.	1'
¡Vaga! drama en 1 acte.	1'
Un embolic de pretendents, comedia en 2 actes	1'50
Un desafío, comedia en 1 acte.	1'
La mort del escolá, drama líric en 2 actes	1'50
L'home del sac, pes. en 1 act.	1'
Sacosta, drama en 2 actes	1'50
Com les ólives, d. en 3 actes.	2'
La Mandarina, sarsuela cómica en 1 acte	1'
La Rosa de Jericó, epissodis bíblics, 5 actes	2'50
Blanc i Negre, humorada en 1 acte	1'
Il·lusions, quadro d. en 1 acte	1'
Les Aurenetes, d. en 3 actes.	2'
El 33,333, joguet en 1 acte.	1'
Montserrat, ll. l. d. en 5 actes.	2'50
¡Ditxosos barrets!... joguet en 1 acte	1'
Els Masells, drama en 3 actes	2'
Els Vagabonds, quadro dramátic en 1 acte.	1'
L'hereuet de la ferreria, comedia en 2 actes	1'50
El primer amarás a Déu sobre totes les coses, quadro dramátic en 1 acte	1'
El sometent d' Igualada drama en 3 actes	2'
La Rondalla dels Infants, rondalla escénica en 1 acte	1'
¡Pobre Benet!, monóleg	0'50

	Ptes
Fé, quadro dramátic en 1 acte	0'50
Carta d'avís, friolera en 1 ac.	1'
¡Soterrat!, drama en 3 actes	2'
Wittikab, drama en 3 actes.	2'
La visió de Frare Lleonart, vis. m. Lletra i música.	2'50
Vidamor, rondalla en 3 actes	2'
El trabucaire brucatá, quadro dramátic é históric.	0'50
Parlant la gent... s'embolica, joguet en 1 acte	1'
¡Perdó!, drama en 3 actes	2'
El sant del amo, sarsuela en 1 acte. Lletra i música	4'
Asprors de Joventut, drama en 3 actes	2'
Astronomía de barri, pessa en 1 acte	1'
Cegos del cor, drama en 1 ac.	1'
La Troca dels Embulls, comedia en 3 actes	2'
La Màssa de Sant Benet, drama en 1 acte	1'
Mala Aranya, drama en 3 ac.	2'
La Fí den Joan Mateu, monóleg	0'50
Camí del vici, d. en 3 actes	2'
Esclat, quadro dramátic	1'
Terapéutica moderna, passatemps	1'
Curridus, comedia en 1 acte.	1'
Els grans homes de Tothomric, comedia en 1 acte.	1'
Guspires Socials, d. 3 actes.	2'
Deu infant, melodrama líric en 3 actes. Lletra.	3'
Música: Partitura	15
La veu de la morta, llegenda mitgeval en 1 acte	1'
De extrém a estrém, diáleg en 1 acte.	0'50
Incapacitat, drama en 3 actes	2'
Qui mal fa..., llissó moral, 1 ac.	1'
Oncle i nebot, joguet en 1 act	1'
Aplec de monolegs.	1'
La por, drama trágic, 1 acte	1'
Fosca eterna, tragedia en 3 actes	2'
El Corc de l'enveja, quadret dramátic, 1 acte	1'
Les Petites oligarquies, drama en tres actes	2'
L' Ermita dels xiprers, quadret dramátic, 1 acte	1'
Enigmes trágics, drama en tres actes.	2'
Records del Avi, monóleg	0'50
L'Escala del Vici, drama en tres actes	2
L'Esmeralda, pessa en 1 acte.	1
L'Infant qui 's desencamina, fantasia moral en 3 qdros.	1'50

NOTA: Tothóm qui vulgui adquírir qualsevol de dites obres, enviant l'import mes un 5 per % del total import amb lliurança del Giro Mútuo, Giro Postal o be amb segells de franqueitg, la rebrá a volta de correu. No's respón dels extravíus si no's remet, a demés un ral per el certificat.